

ATLANTIS PROTI MU

Svědectví indiánů kmene Hopi o zemi MU a jejím pádu "Přeživší z Mu"

Existuje jen málo informací o kontinentu Mu a prakticky žádná zpráva o válce proti tomuto kontinentu v Pacifiku, s obyvateli ostrova Atlantis... Řádky, které následují, se pravděpodobně dotknou značného počtu z vás. Jedná se o svědectví indiána kmene Hopi (Ledního medvěda), který bohatě přijal historii svých předků, která byla předávána z generace na generaci, v průběhu tisíců let...

Lední medvěd vypráví historii svých lidí, kmene Hopi a zmiňuje vztahy, které se jim podařilo udržet s nebeskými tvůrci a jejich pomocníky, nazývanými Kačinové. Odhaluje nám to nám absurdní válku, kterou proti jejich předkům, kteří žili na MU (Káasskara) vedli lidé z Atlantidy (Talawaitichqua) a zničení těchto dvou světů. Svět Atlantis je popsán jako společnost v konečném úpadku. Lední medvěd takto popisuje bolestnou cestu exulantů jeho lidu, na americký kontinent před 80.000 lety, což zcela diskredituje tezi o příchodu indiánů před asi 10 až 12 tisíci let přes Beringovu úžinu ...

Zde je tedy v mnoha ohledech pozoruhodné svědectví! Tento dokument nebyl nikdy vydán v angličtině. Pochází z německé knihy, vydané v roce 1979, nazvané "Káasskara und die Sieben Welten" (Káasskara a sedm světů). Pro vás jsem přeložil pouze část, která se týká svědectví Ledního medvěda, které je asi třetinou obsahu této knihy, přičemž zbytek je pozoruhodnou analýzou svědectví Ledního medvěda, kterou zapsal Joseph F. Blumrich.

Joseph F. Blumrich spolupracoval s NASA od roku 1959 do roku 1974. Podílel se zejména na navrhování konstrukce motoru rakety Saturn V, která umožnila, aby se američtí astronauté dostali na povrch Měsíce. Také spolupracoval na designu lodi Skylab. Jsem překvapen, že při jeho činnosti nikdy neopustil území Německa. Bohužel, Joseph F. Blumrich zemřel v roce 2002. Je pravděpodobné, že teprve v budoucnu bude jeho práce oceněna ve své skutečné hodnotě. Účelem tohoto překladu je seznámit s ní co největší počet lidí. Ti, kteří chtějí poznat, musí mít čas si to přečíst ...

Anton Parks, říjen 2005

Indián kmene Hopi v masce Kačinů

Úvod od Josefa F. Blumricha

V naší historii, byli lidé, kteří zjevně uznávali, jak málo vědí, ale byli tam i jiní, kteří věřili, že vědí všechno. Dnes vládou diferenciální rovnice, počítače a statistiky. Jasná fakta, která pocházejí z víry, vysvětlí všechny znalosti jen stěží, je to jen mýdlová bublina! Existují směry, které na základě krásy mýdlové bubliny, dospějí k překvapivým závěrům. Změny jsou ohlášeny a vrhají svůj stín dopředu - nebo bychom raději měli říci, že osvětlují?

To je důvod, proč mezi námi, hledači pravdy, posloucháte nebo možná začínáte poslouchat slova, pocházející ze zdrojů, které nejsou ovlivněny naším druhem logiky, naším způsobem myšlení nebo našimi tradicemi. Ve skutečnosti, to jsou slova vyjádřena lidmi, kteří pocházejí ze vzdáleného světa, který je pro nás úplně cizí. Možná, že bychom chtěli navázat vztahy nebo postavit mosty, aby je bylo možné pochopit, ale o čem mluví člověk na druhé straně?

Tato kniha chce velmi skromným způsobem, přispět k vytvoření takových mostů. "Kniha Hopiů" mi dala ten nejlepší vstup do světa těchto lidí. To mi umožnilo poznat jemné nitky, které jsou utajeny pod povrchem našich pevných faktů. Některé okolnosti, které by se daly nazvat náhody, ve které nevěřím, vedly mou ženu a mě k náčelníku Lednímu medvědu a jeho manželce Naomi. Trvalo to dlouho, aspoň se mi to zdálo dlouho, trvalo několik let, než vznikla naše vzájemná důvěra. Nakonec Lední medvěd začal mluvit. Nemohl jsem jen poslouchat, ale také jsem se musel učit a pochopit úplně nový svět.

Jak se dalo očekávat, pokus vytvořit most mezi dvěma světy tak odlišnými, jako je svět indiánů a náš, způsoboval potíže v chápání. Ale zdá se mi, že z různých důvodů, náš vztah dostal podporu od faktoru štěstí. Rodinná historie Ledního medvěda, stejně jako jeho role v době příprav "Knihy Hopi", mu dala pohled na tradice jejich obyvatel, které jsou nepochybně rozsáhlejší, než si někdo o Hopi dnes myslí. Jejich umělecká intuitivní schopnost jim umožnila malovat nástěnné obrazy, které by bylo nemožné vytvořit jiným způsobem. Po tři roky, které prošly v naší západní společnosti, jak často to bylo pro něj možné, jsem dostával vysvětlení ve formě příkladů. Taková vysvětlení byla nezbytná, abych vše mohl vyjádřit srozumitelně pro další lidi.

Na druhé straně, jeho poznání našeho světa, nikdy nevedlo Ledního medvěda k tomu, aby se odchýlil od tradic svého kmene. V prezentaci faktů, událostí a vlastností, byl vždy klidný. Ohled na jeho kmen, jeho tradice nebo náboženství, mu dával najevo hlubokou vážnost. Pokud jsem se setkal s mužem, který má rád a zachovává své kořeny a přesvědčení stejně vášnivě jako jeho kmen, tak to byl Lední medvěd. Jeho rozpoložení je jedním z hlavních pilířů mého přesvědčení, pokud jde o jeho integritu, která by měla být přirozeně potvrzena.

Objevil jsem základní rozdíl, mezi způsobem myšlení Ledního medvěda a mým, což odráží nejen náš rozdílný původ, ale také vrhá světlo na problémy současnosti. To je rozdíl a konflikt mezi znalostmi, které vycházejí z přesvědčení a jsou založeny na hmatatelných důkazech.

Následující příhoda dává popis toho. Zkoumal jsem tvrzení Hopiů, týkající se ostrovů, ze kterých přišli do Jižní Ameriky. Skutečně jsem pro to našel potvrzení, níže popsané. Tento objev mne naplnil nadšením, a když jsem o tom mluvil s Ledním medvědem, očekával jsem podobnou reakci. Místo toho se na mě podíval jeho klidným, tichým očima a řekl: „Řekl jsem vám, že jsme přišli tudy, není to tak?“

Je třeba zmínit, že naše práce byla přísně zaměřena na historický vývoj a jeho význam, a že v ní neexistuje žádný úmysl vytvořit repliku pozoruhodné „Knihy Hopí“.

Text jsem v první části přepisoval výhradně podle svědectví Ledního medvěda. Pochází z nahraných kazet, které jsem sám pořídil k tomuto účelu, stejně jako z poznámek našich hovorů, které byly použity k objasnění, doplnění a dokončení obrazu. Nicméně, jak již bylo uvedeno, spolupracoval jsem s ním na hledání formulací a příkladů pro lepší porozumění; to byl můj úkol, jako meziprodukt. Kromě toho, má účast v této části přispěla k úpravě obsahu do snadno čitelné formy. Přesná slova Ledního medvěda a jeho způsob vyjadřování, zůstaly co možná nejméně dotčeny. Kromě toho, rozdělení na kapitoly a body bylo provedeno mnou, aby šlo snadněji nalézt různá témata. Můj příspěvek ke psaní první části, byl veden bezpodmínečně záměrem zaznamenávat obsah a formu závažných sdělení Ledního medvěda bez úprav, v maximální možné míře podle jeho vlastních slov.

Josef F. Blumrich (1913-2002)

Káasskara a sedm světů

Historie lidstva, podle tradice indiánů kmene Hopi, zapsaná v roce 1979 Josefem Blumrichem

1. ÚVOD: Lední medvěd

2. Starověk

3. Třetí svět

Káasskara

Mu (Lemurie) podle Corteze & Morgana

4. Zničení třetího světa

Kačínové

Migrace do čtvrtého světa

Osud obyvatel Atlantidy

5. Toowakachi, čtvrtý svět

Země Táotoóma

Město Táotoóma

Nová migrace

Migrace klanu Medvěda

Předkové, kteří přišli z nebe

Palátquapi

Háhäwooti

Válka mezi klany hada a luku

Diaspora

Casa Grande

Oraibi

Húck'ovi

Příchod Španělů do Oraibi

6. legendy

Yucca-Boy

7. Energie

8. Symboly

9. Slovo na konec

1. ÚVOD: Lední medvěd

Toto je historie mých předků a klanů, které přišly na tento kontinent. Kontinent, na kterém můj lid dlouho žil se potopil v moři a lidé ho museli opustit. Museli jít na nový kontinent, který byl za mořem na východě, aby získali nový svět a vytvořili nový začátek. To vše bylo způsobeno jejich postojem v určitých situacích. Řeknu vám, proč a jak přišli na nový kontinent, který nazýváme čtvrtým světem (Tóowakachi) a kdo k nim přišel později.

Ale nejprve bych chtěl říci, že jsem velmi vděčný všem těmto lidem, kteří mi dali poznání a porozumění. Hodně mi bylo řečeno, když jsem byl ještě dítě, některé věci jsem se naučil, když jsem byl mladý muž a jiné, když jsem byl starší. Během všech těchto let se slavily velké obřady. Je to kvůli nim, že můj lid si udržel bdělé vzpomínky na naši historii.

Jak víte, Hopiové ve svých rodech sledují linii matky. To je důvod, proč i já patřím do rodu mé matky, klanu kojotů a dostal jsem většinu mých znalostí od své matky a babičky, jakož i od mého strýce ze stejného klanu. Dali mi dobrou výuku. Z klanu medvědů, odkud pochází můj otec, přicházeli vedoucí v Oraibi a náčelníci během stovek a stovek let. To, co jsem se naučil od svého otce a strýce, náčelníka Tawaquaptiwa, proto vychází z vědomostí klanu medvěda a jiných klanů, které se zde usadili.

Existuje také mnoho dalších lidí, kteří mi předali část své moudrosti a znalostí a já jsem jim za to velmi vděčný. Všichni jsou součástí klanů, které zde nyní žijí. Tyto klany zachovávají jejich vzpomínky, přes trápení a potíže, které museli snášet, když byly způsobené jejich stěhováním, a které jsou považovány za součást jejich povinností, s cílem pomoci Oraibům s výstavbou tohoto místa, podle plánů Stvořitele.

Nyní je čas mluvit o našich lidech, řeknu vám, kdo jsme a proč jsme tady v naději, že někdo z vás nám bude rozumět. I když jsem to já, kdo tady mluví, tak jsou to znalosti Hopiů, se kterými vás seznámím. Z dlouhého příběhu kmene Hopi pro vás vznikne varování. Jistě později pochopíte to, co chci říci, když vyprávím náš příběh. To je důvod, proč nyní mluvím. Týká se to nás všech. Možná, že na toto varování ještě nebude příliš pozdě.

Podle vyprávění o naší historii je nutné, abyste věděli, že čas neměl vždy stejnou důležitost. Dnes se čas zdá být důležitý, časem je všechno složitější, čas se stává překážkou. Ale v historii mého lidu, čas opravdu nebyl důležitý, ani pro samotného Stvořitele. To, co nám připadalo opravdu krásné, co jsme měli v našem životě, je způsob, jakým jsme splnili naše povinnosti a naši zodpovědnost ke Stvořiteli. Hmotné věci tohoto světa mají pro Hopie malý

význam, jak si uvědomíte, když budete na mém místě, a když budete znát, jak jsme žili v naší historii.

Když budete mezi lidmi v našich vesnicích, začnete chápat, že tyto staré ženy a tito staří muži, kteří v současnosti nikdy nezapomenou na starou historii, která je psána v jejich srdcích. Tak, jak mi byla historie odhalena, budu se nyní snažit předat ji stejně přesně, jak jen to bude možné.

2. Starověk

Podle našich tradic jsme žili v dalších dvou světech, než přišel třetí svět, nyní žijeme ve čtvrtém, ve kterém se právě nacházíme. V prvním světě božstvo Táiowa, stvořilo člověka. Táiowa stvořil všechny věci v tomto vesmíru. Není jediná věc, kterou by nestvořil! Místo, kde bydlí, se nazývá "výšiny", hodně lidí tomu říká "nebe". Nikdo neví, kde to je, ale odtamtud řídí vesmír. Člověku dal mozek, aby měl člověk znalostí, dal mu vše, co potřebuje ve svém životě. Dal mu práva a povinnosti, které člověk v tomto vesmíru musí dodržovat.

První svět byl zničen požárem, protože lidé se stali nebezpeční. Ale naši lidé, ti, kteří se v nedávné době stali Hopi, přežili zničení, protože naši lidé byli vybráni, aby zachovali znalosti o těchto skutečnostech, prostřednictvím času do současnosti a předávali je do budoucnosti. Druhý svět byl zničen ledem. Opět naši lidé přežili a ve třetím světě dorazili na třetí kontinent. Všechny tyto a pozdější události jsou stále živé v našich náboženských obřadech.

3. Třetí svět Kásskara

Název třetího světa byl Kásskara. Jen málo lidí dnes zná význam tohoto velmi starého slova. Dozvěděl jsem se ho od Otto Péntewa, který si vzpomněl, že je to "matka země". Také jsme ji nazývali "země slunce", protože jsme byli odkázáni na slunce a půdu, které nás držely naživu. Kásskara byl kontinent. Možná to byl ten stejný, kterému se dnes říká Mu nebo Lemurie. Většina kontinentu byla na jih od Ekvádoru, pouze jedna malá část byla na sever. Byla to velmi krásná země. Ve srovnání s dneškem to bylo téměř ráj.

Pracovali jsme, ale nemuseli jsme tvrdě pracovat. Od našich počátků v prvním světě jsme sledovali plán našeho stvořitele a sami jsme kultivovali naši potravu. V těchto dobách jsme zvolili kukuřici, jako naši hlavní

potravinu a přivezli jsme ji do druhého světa a i nadále jsme s ní žili ve třetím světě. Když vidíte naši kukuřici, uvědomte si, že Hopiové ji měli od velmi starých časů, již od prvního světa. Znalosti které máme, nám byly dány jako vztah k rostlinám a zvířatům. Chtěli jsme vědět, proč jsou listy zelené a květy vícebarevné. Mohli jsme komunikovat s rostlinami a zvířaty. Měli jsme to, čemu říkáte vědecké poznatky, ale nechtěli jsme je používat pro výrobu předmětů, které člověk potřebuje, aby se stal závislý na jiných lidech. Lidé měli k sobě navzájem úctu. Klany měly své vlastní náčelníky, ale všichni měli i velké duchovní vůdce. V životě Hopiů byl vždy klan, který měl převahu po určitou dobu a dbal na to, abychom plnili i naše povinnosti a odpovědnost, jako je naše dobré chování v životě.

Když jsme zdělili tento svět, byl to klan luku, který nás vedl. Z tohoto důvodu byl náčelník klanu luku také panovníkem Káaskaary. Zpočátku bylo všechno na Káaskaře dobré. Mnohem později lidé postupně začali ztrácet respekt jeden k druhému - nejprve málo, pak více a více. Jak vidíte, byli jsme přesně stejní, jako ostatní lidé. Mohu to porovnat s tím, co nastává dnes v organizacích - lidé chtějí mít nějakou důležitost a moc, chtějí svůj podíl na moci. Totéž se stalo v Káaskaře. To byl zejména případ klanu luku, ale podle vysoce postavených náčelníků zůstal tento klan dobrý.

Atlantis.

Ve východní části našeho kontinentu byla Talawaitichqua, kterou jsme nazvali "Východní země". V jazyce Hopi "tichqua" znamená "země" nebo povrch kontinentu a první část slova znamená "ráno" nebo "východ slunce". Mezi tímto kontinentem a námi bylo velké moře. Dnes nazýváte tento kontinent Atlantis a budu ho nadále nazývat tímto jménem, protože pro vás je to známé slovo.

Na začátku třetího světa, lidé z Atlantis byli stejně pokojní, jako my. Máme samozřejmě stejný božský původ. Měli stejné symboly jako my. Ale postupem času se změnili. Začali zkoumat tajemství tvůrce, jaké by člověk neměl znát. Víte, existují tajemství, která jsou určena pouze bohům a když je lidé začali studovat, porušili tento zákon. Ve skutečnosti měli lidé stejné schopnosti jako stvořitelé, ale Stvořitel udržoval tajemství, které by se lidé neměli snažit pochopit. Tento způsob nakládání s tajemstvími je velmi důležitý. Udělejme si paralelu s naší aktuální dobou, abyste pochopili, co chci říct a čemu Hopi věřili.

Vynalezli jste mnoho věcí, například letadla. Když mě můj strýc přivedl do Oraibi a viděl jsem kresby letadel, které byly samozřejmě mnohem starší než vaše dnešní tryskáče, tak mi řekl: „Bylo by velmi dobré, kdybychom znovu létali vzduchem, jak to naši lidé dělali v minulosti. Když někde daleko byla katastrofa, mohl tam někdo přinést pomoc (potraviny, léky, nástroje). Ale někteří také přinášeli smrt lidem, stovky kilometrů daleko. A to je proto, že někdo porušoval boží zákon.“

Jak můžete oddělit tyto dvě věci, pokud jste neudělali výzkum tajemství, z nichž mohou mít lidé ještě dnes užitek? Myslíte si - dejme tomu, že jste udělali vědecké objevy v oblasti raket, a že někdo špatně využil vaše objevy. Tak by se to dělat nemělo, ale jsou to vaše objevy. Skutečně víte, kde začíná a končí vaše odpovědnost? Samozřejmě, můžete udělat výzkum funkcí vašeho těla, s cílem určit, co léčí a co vám dá dlouhý život. Stvořitel chce, abychom to dělali. Chce, aby jsme těžili ze života, a že máme toho tak málo, je těžké všechno toto dělat, co je dobré všem pro radost a abychom měli všechno štěstí tohoto světa.

Nyní se snažíte vyrábět umělý život a jednoho dne se to podaří, ale tyto věci byste neměli dělat! Můžeme to shrnout všechno ve dvou větách. Božský stvořitel nám řekl: „Pokud chcete být moje děti, neměli byste využívat své znalosti k účelu ničit a zabíjet nebo zneužívat to, co jsem vám dal. Proč nechcete respektovat tato pravidla, jste přeci moje děti!“

Na konci třetího světa, nejvyšší vůdce Atlantis byla žena. V našem jazyce jí říkáme Kickmongwuity - nejvyšší kněžka. Jednoduše byste ji nazývali královnou. Byla velmi zdatná a velmi krásná. Používala svou sílu a krásu svého těla, aby vedla svůj lid. Dostala od nich, také mnoho šperků, podle nich jsme ji nazvali "tyrkysová žena". Mezi těmito osobnostmi Atlantis byli i vědci, nichž jeden by mohl být označen jako "pochybný vůdce". Erudovaný člověk není obecně dobrý člověk. Měla hodně úspěchů, a proto se tito muži stali z toho důvodu suverénními vůdci celého kontinentu. Atlantis rozšířila svůj vliv a podrobila si lidi v zemích dále na východ, které dnes nazýváme Evropou a Afrikou. I když Atlantida byla malá země, měla velký vliv. Můžete to porovnat s Anglií, což je také malá země s velkým vlivem.

Obyvatelé Atlantidy dělali také výzkum tajemství Stvořitele, ale neměli k komu potřebné znalosti. Jak jsem řekl, je to na vás, získáte-li znalosti příliš brzy. Duchovně nebyli zatím připraveni, používali své znalosti k ovládnutí jiných lidí. Tím porušovali božský řád. Někteří dokonce přišli o život. Také studovali jiné planety a dokonce se tam dostali, ale byly to mrtvé planety, nemohli tam žít. Museli tedy zůstat na naší staré dobré zemi.

V tomto okamžiku se obrátili proti Káaskaře. Věděli, že morálně a duchovně jsme mnohem silnější, a tak nám to záviděli. To je také důvod, proč královna chtěla dobýt naši zemi a zotročit naše lidi. Ohrozila naši svrchovanost, spojila všechny své kosmické lodi nad naším kontinentem a odtamtud nás zničila. Ale nechtěli jsme se vzdát. Po dlouhou dobu jsme vyjednávali, což lze také nazvat konferencemi. Všichni velcí mužové té doby se setkávali.

Jak už jsem řekl, tak existují mezi námi lidé, kteří vášnivě usilovali o postavení a moc. Jejich náboženské přesvědčení, se stalo slabší a lidé neměli velký respekt jeden před druhým. Byli jsme v situaci, kterou lze velmi dobře porovnat se současnou aktuální situací.

Vlivem okolností během té doby, královna vedla k rozdělení našich lidí. Začala dostávat některé z našich lidí na svou stranu. To byli muži uchvácení mocí, o kterých jsem mluvil. Zavrhnou naše zákony a řekli si: „jestli zvolíme stranu lidí z Atlantis a přijmeme jejich požadavky, mohli bychom možná později získat spravedlivý podíl na moci.“

Takže ti škodliví zvítězili. Studovali mnoho tajemství tvůrce, které lidstvo nemělo znát. My jsme se toho nezúčastnili. Chtěli jsme žít jako mírumilovní lidé, jakými jsme dosud byli. Jsem přesvědčen, že ve skutečnosti to byl Stvořitel, který použil své schopnosti, aby nás držel dále od těchto věcí. Náčelníci se mnohokrát setkali.

Lemurie podle obrazu Loren Adamsové „Měsíc nad Lemurií“

Skupina těch, pro které bylo získání vědeckých poznatků mnohem důležitější, přešla k útoku na můj lid, s použitím možností jejich vynálezů. Všechno, co jsem řekl, i o pozdějších událostech, jsem se dozvěděl od babičky. Ale také jsem diskutoval s mužem, který jako poslední znal historii jejich klanu luku. Udělal jsem to, protože v našich dějinách, se říká, že ti z klanu luku dělali ty nejhorší věci. Potvrdil k čemu došlo a řekl: „Ano, my to jsme udělali.“

Z velké výšky ze vzduchu směřovali svou magnetickou sílu na naše města. Ti z našich lidí, kteří neopustili pravdu stanovenou naším Stvořitelem, se shromáždili v určité oblasti, aby byli zachráněni. Včera, na setkání v kiva u Shongopova jsme měli dlouhou diskusi o naší současné situaci. Vidíme, že v této době se vyskytují stejné záležitosti jako ty, k nimž došlo těsně před zničením třetího světa. Máme z toho obavy, protože víme, co nastane. Na této schůzce bylo jasné, že zásadní problém Hopiů je problém území a byl to podobný problém, který směřoval kosmické lodi směrem k nám. Víme, že jsme dosáhli bodu, odkud není návratu. My jsme také zvolili Káaskaru za královnu Atlantidy a třetí svět byl zničen. Myslím, že moje babička mi řekla, že stejná věc přijde znovu, stejně jako to, co se stalo velmi dávno.

4. ZNIČENÍ TŘETÍHO SVĚTA

Naši lidé měli znalosti srovnatelné s těmi Atlant'anů, ale používali je jen pro užitečné a dobré věci. Jak jsem již řekl, „studovali jsme tajemství přírody“, moc Stvořitele v živých organismech. Naši lidé se neuměli bránit, když byli napadeni. A bylo to správné! Pokud se vám to zdá divné, vypadá to stejně, co Hopiové dělají dnes. Vláda Spojených Států nám dala rezervace. Umíte si to představit? A pak nám začali z našeho území ukrajovat. Zmenšovali naše území stále více a více. My jsme neměli možnost se bránit vlastní silou. Pokaždé, když to vláda udělala, my říkali: "tohle není správné", nám to takto stanovil náš stvořitel. Víme, že to nebude zničeno, ale budou to oni, kteří budou první, kdo má být zničen.

Ale i když jsme se nemohli bránit aktivně, přesto jsme měli ochranný štít. Nemohu vysvětlit vědecky, co byl tento štít a jak to fungovalo. Ale moje babička mi to vysvětlila následujícím způsobem: pokud blesk zasáhne náš štít, tak tam exploduje. Neprojde přes štít. Dobře si pamatuji, jak mi moje babička ukázal způsob, jak štít působí. Jednoho dne, když jsem byl ještě dítě, vzala umyvadlo, otočil ho dnem vzhůru a řekla: „nyní jsme pod umyvadlem, pokud na ně něco spadne, tak nám to neublíží.“ Možná bych měl říct, že všechny příběhy, které mi řekla, pak chtěla, abych je všechny opakoval. Když jsem udělal chybu, tak mě zastavila a musel jsem začít znovu. To je důvod, proč je znám všechny z paměti, které mi moje babička řekla.

Takže všechny bomby nebo co to bylo, explodovaly vysoko nad našimi hlavami a štít ochránil všechny lidi, kteří měli být zachráněni a byly shromážděni v určité oblasti. Jen my jsme byli zachráněni. Města byla napadena a mnoho lidí zahynulo. A potom, jak řekla moje babička, někdo stiskl špatné tlačítko a oba kontinenty se potopily. Nicméně to nebylo ničení z vesmíru; celá Země nebyla zničena a všichni lidé nebyli zabiti. Ale Atlantis zmizela velmi rychle v oceánu a náš třetí svět, Káasskara zmizela velmi pomalu.

Potopa podle Laureen Adamsové (rozbouřené moře)

Dovolte mi vysvětlit, proč k tomu takto došlo: Předpokládejme, že chci někoho zabít, a že mám komplice. Dohodli jsme se na tom. I když jsem to já, který zabije, on jako komplic, to dělá v myšlenkách. Ale on není vinen tak jako já. Bude mít novou šanci na své znovuzrození, ne já. To je důvod, rychlého zničení Atlantis, která nás napadla. My, nebo někteří z nás, jsme byli jen účastníci, v době útoku Atlantis na Káasskaru. To je důvod, proč chyba na naší straně byla menší a naše skupina měla novou šanci. Kdybychom byli jako chybní lidé z Atlantidy, byli bychom také rychle zničeni.

Vnější síla lidským schopnostem neumožňovala, aby mírumilovní lidé byli zcela zničeni. Tito lidé byli reinkarnací lidí, kteří žili ve druhém světě Topka a kteří následovali zákony Stvořitele. Byla to jeho vůle, aby byli ochráněni a měli prostředky k úspěchu.

Vím, že mnoho lidí bude mít jiný názor, ale my jsme vyvolení lidé. Byli jsme spaseni a přišli jsme sem, protože od doby prvního světa jsme vždy uposlechli zákon! Uvidíte, co se stalo potom a jakou roli hráli Kačínové, kteří přišli na tento kontinent ve čtvrtém světě.

Kačínové

Již od času prvního světa, jsme měli vztah s Kačiny. Kačina znamená "iniciovaná, vysoce postavená, očekávaná bytost". Zpočátku se jim říkalo Kyápchina, ale jako náš jazyk, tak se i název vyvinul s časem, teď říkáme Kačínové. Ve skutečnosti Kyápchina označuje pouze jednu osobu. Když někdo chce mluvit o několika Kačinech, říká Kyákyapichina což je množné číslo. Slovo „chinakane“ znamená „růst“, jako růst rostlin, ale v tomto kontextu znamená duchovní růst, který nám Kačínové dali.

Kačínové mohou být viditelní, ale někdy jsou také neviditelní. Pocházejí z vesmíru. Nepocházejí z naší Sluneční soustavy, ale z velmi vzdálených planet. Trvalo by to našim astronautům několik generací, k dosažení tohoto místa. Jméno Hopiů pro tyto planety je Tóónátakha, což znamená "blízko u sebe", není to však v hmotném smyslu, ale v duchovním smyslu slova, protože všichni jejich obyvatelé mají stejnou odpovědnost, všichni pracují se stejným cílem. To je důvod, proč to nemůžeme přeložit jako "Tóónátakha - konfederace planet", ale protože víme, že je tam dvanáct planet, můžeme také říci - "konfederace dvanácti planet".

Kačínové se mohou pohybovat velmi rychle a jak jsem řekl, mohou cestovat na velké vzdálenosti. Potřebují jen pár vteřin; jejich plavidla letí s magnetickou silou, i když obíhají Zemi.

Vzhled Kačínů (jako loutka)

Existují Kačínové různých druhů, v závislosti na jejich schopnostech. Všichni jsou to Kačínové, ale některé také nazýváme „Wu'yas“. Ve vašem jazyce „Wu'ya“ znamená „božství“, ale to není zcela přesné, protože Wu'ya označuje někoho, kdo má velkou moudrost, je to starý a moudrý muž nebo žena. Pokud byste chtěli porovnat Kačiny a Wu'yase se svými křesťanskými postavami, řekli byste „andělé“ pro Kačiny a „archandělé“ pro Wu'yase. Všichni jsou andělé, ale nejvyšší v hodnosti byste nazvali archanděly. Božstva jsou umístěna nad Kačiny a především je tam Stvořitel. Pouze Kačínové jsou v kontaktu s lidmi, nikoli božstva; ta jen dávají pokyny Kačínům.

Pro děti je všechny nazýváme Kačiny. Děláme to, aby se děti seznámili se "zasvěcenými bytostmi". Bylo by příliš obtížné, vysvětlit jim rozdíl. Je to proto, že loutky Kačínů hrají svou roli, aby si děti zvykly na jejich fyzický vzhled, neboť děti se nebojí vidět tanečníky.

Dokonce i cizinci, kteří si kupují tyto loutky, jim říkají Kačínové, protože neznají jejich skutečný význam, ale na tom nezáleží. Děláme totéž s horami u San Francisca. Když dítě vidí, tyto vysoké hory, tak chápe, když mu to říkáme, že to je tam, kam jdou Kačínové, když nás

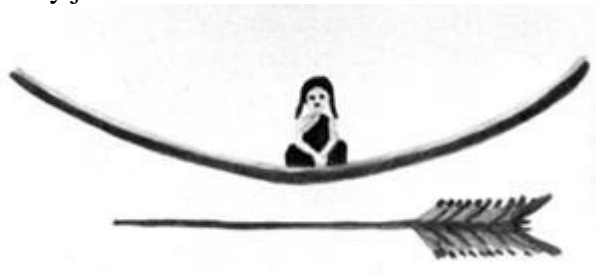
opustí. Přemýšlejte o tom, co říkáte vašim dětem o Santa Klausovi nebo Ježíškovi. Když je dítě přijato mezi dospělé, rozdíl je mu vysvětlen. Pro dospělé, Kačínové pocházejí z velmi vzdálené planety, a když nás opustí, tak se tam vrátí. Lidé, kteří tančí, představují erudované bytosti různých druhů, které k nám přišly kdysi dávno.

Existují tři druhy Kačínů. První část se zabývá kontinuitou života (přežitím). V našich tancích, se objevují v polovině zimy, kdy celá příroda spí. Nabízejí nám jistotu, že život se vrátí a bude pokračovat. A protože reinkarnace patří ke kontinuitě života, znamená to, že se znovu narodíme, a že budeme mít možnost se zlepšit. Druhá skupina se skládá z učitelů. Od nich se učíme, kým jsme a kde jsme, což jsou vlivy, které můžeme prožít, a také to, co musíme dělat. Třetí skupina zastupuje strážce zákona. Někdo je může nazývat také „těmi, kteří nás varují.“ Oni nám trpělivě vysvětlují, co nedělat, ale včas nás přestanou informovat a začnou nás trestat za všechno zlo, které jsme udělali.

Některé děti se narodily po mystickému vztahu mezi našimi manželkami a Kačiny. Řeknu vám později legendy, které tuto skutečnost ohlásily. Naši lidé se mohli dotýkat Kačínů, pokud byla fyzická blízkost mezi Kačiny a lidskými bytostmi. Ale i když se to zdá divné, nikdy jsme neměli s nimi sexuální vztahy. Děti byly počaty mystickým způsobem. Takové děti, když vyrůstaly, měly velké znalosti a velkou moudrost a dokonce někdy i nadpřirozené schopnosti, které dostaly od svého duchovního otce. Byli to vždy skvělí silní muži, kteří byli vždy připraveni pomoci, ale nikdy nic nezničili.

Kačínové jsou bytosti s tělem, je to však jen potřebná schránka pro jejich cesty po naší obloze a k návratu na jejich planety. Jejich kosmické lodě mají různé velikosti a jména. Jedním z nich je Patoowa, „předmět, který může letět nad vodou“. Pahu se rozumí v našem jazyce voda a Toowata je objekt se zakřivenou plochou. Kvůli této podobě jim také říkáme „létající štíty“. Řeknu vám, čemu se to podobá. Jestliže rozdělíme tykev na dvě poloviny, tak získáme tvar podobný talíři. Jestliže spojíme dva k sobě, získáme tvar lodi, jakou používají k cestě na jejich planety. Když někdo sedí uvnitř, může se pohybovat všemi směry, a to bez ohledu na rychlost. Kvůli tomuto tvaru ji nazýváme Inioma.

Hopiové vědí, že někteří z nich letěli v těchto lodích, a že tyto lodě byly také použity v jiných zemích, protože lidé z Atlantidy k nám přišli v těchto plavidlech. Blízko Oraibi můžete vidět kresbu, představující ženu na létajícím štítu. Šipka znamená vysokou rychlost. Žena má vlasy jako vdaná žena.

Kresba, představující ženu na létajícím štítu, poblíž Oraibi

Obě poloviny drží pohromadě nějaká síla. Ten, kdo řídí loď, musí ovládat tuto sílu. Když ji otočí doprava, loď stoupá, když ji otočí doleva, loď klesá dolů. Plavidlo nemá motor jako vaše letadla a nepotřebuje palivo. Letí v magnetickém poli. Člověk musí znát pouze potřebnou výšku. Pokud někdo chce letět směrem na východ, vybere si určitou výšku, jestliže chce letět na sever, zvolí si jinou výšku, atd. Stačí se dostat do výšky odpovídající zvolenému směru a loď letí požadovaným směrem. Tímto způsobem je možné dosáhnout jakékoliv místo uvnitř naší atmosféry a pilot může také opustit Zemi. Je to velmi jednoduché!

Migrace ve čtvrtém světě

Nyní budeme dále mluvit o historických událostech. Dlouho předtím, než byl obsazen náš kontinent a Atlantida, Kačínové si všimli, že na východ od nás je kontinent, který se zvednul z vody. To, co vystoupilo z vody byla ve skutečnosti stejná země, jako země, ve které jsme žili v našem druhém světě - Topka. Ale teď jsme ji nazývali čtvrtým světem, protože její vzhled byl jiný.

Navíc, podle našich tradic, si Země několikrát vyměnila póly, což znamená, že severní pól byl na místě, kde je jižní pól v současné době a naopak. Dnes jsou póly převrácené a pravý severní pól je na jihu a skutečný jižní pól na severu. V pátém světě se póly opět změnil a budou na jejich skutečném místě. Pokaždé, když se Země naklonila zcela od severu k jihu a ne na půl cesty, vzniklo příliš mnoho škod, a to nebyl záměr tvůrce, s jedinou výjimkou během Topka, druhého světa, když se Země naklonila pouze z poloviny a všechno zmrzlo.

Kačínové pozorovali tuto novou zemi a když byla úplně nad vodou, začali s přípravami. Velká migrace mohla začít. Tato nová země se měla stát naší novou vlastí, kterou nazýváme čtvrtým světem Toowakachi. Také používáme název Sistaloakha, toto slovo označuje vše, co bylo vytvořeno rychle a objevuje se v dokonalé formě. Tvůrce se tak rozhodl, aby nás zachránil a Kačínové nám pomohli dosáhnout tento nový kontinent.

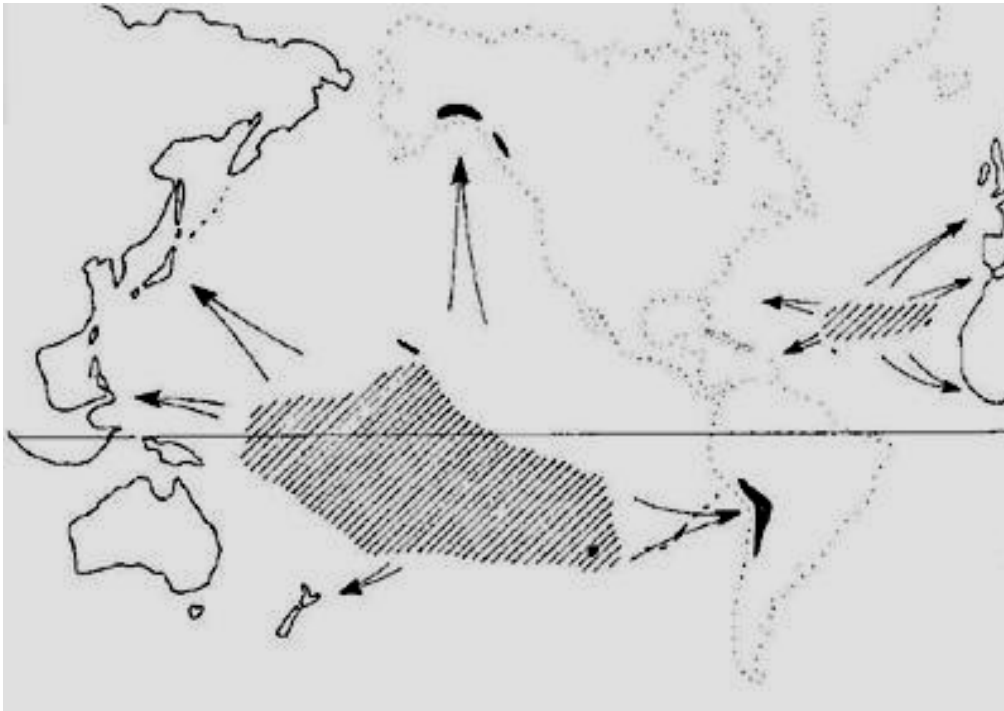
Naši lidé přijeli ze třetího do čtvrtého světa třemi různými způsoby. První přiletěli na létajících štítech. Byli přiděleni na důležité vysoké hodnosti. Měli prioritu, protože měli založit novou kolonii a vypořádat se se všemi přípravami. Když dorazili první, všichni je považovali za vážené osobnosti. Kačínové jako astronauti věděli, kde je nová země a přenesli je tam. Kačínové to mohli udělat, protože měli létající štíty. Naši lidé je nemohli mít, neuměli jsme je postavit. Ale uvědomte si, že lidé z Atlantidy měli také létající štíty. Obdrželi je od Kačínů, kteří jim je zanechali, ale použili je se svou nenávisťou silou. Ale to už jsem vám řekl.

Dlouho předtím, než kontinent třetího světa Káasskara byl zničen, přijeli první klany. Mezi klany, které přišly na létajících štítech, byly klan ohně, klan hada, klan pavouka, klan luku, klan ještěrky, klan orla a klan vody. Ve skutečnosti tam bylo ještě více klanů, ale já jsem jmenoval jen ty nejdůležitější. Kompletní seznam uvádí klan luku na konci, protože tento klan jednal špatně ve třetím světě. Ale někteří lidé z klanu luku byli stále důležití. I když mnoho z nich se podílelo na zničení třetího světa, všichni neopustili cestu Stvořitele. To je důvod, proč byli ušetřeni.

Druhá skupina lidí, používala velké ptáky (letadla – pozn. překl.) na svoji přepravu. Powamu, náš březnový festival, vzpomíná na tyto události. Zúčastnil jsem se sám této ceremonie v Oraibi, kde nakonec dovolili, abych byl součástí společenství Powamu. Před obřadem, náčelník kmene zpíval píseň, která oslavovala třetí svět, který jsme opustili a hovořil o Istivé královně, která dobyla největší část světa a jejíž vliv byl tak škodlivý. Lidé, kteří přišli s ptáky, byli ve střední fázi postupu do vyššího duchovního poznání.

Během této doby se lidé velmi báli, protože starý kontinent rychle mizel. Jedno město za druhým bylo zničeno. Voda nezastavila růst a pokryla většinu kontinentu. Ale oni věděli, že budou spaseni.

Třetí skupina se skládala z těch, kteří byli teprve na začátku svého hledání duchovní síly. Můj klan, klan kojotů, byl její součástí. Víím to od mé matky, která patřila do tohoto klanu, jako její rodiče. Měli přesné znalosti o těchto událostech, protože je udržovali v paměti, která umožnila předávat tyto znalosti, jako dědictví do čtvrtého světa.

Různé směry migrace přeživších z kontinentu Káaskara (MU) a ostrova Talawaitichqua (Atlantis), když nastala velká zkáza před 80.000 lety

Tito lidé přijeli za pomoci třetích prostředků, tedy na lodích. Museli tvrdě bojovat s mořem, po dlouhou dobu. Zatímco mnoho lidí mohlo přijít letecky, jiní museli bojovat, aby mohli přijít na tento kontinent. Proto nezapomněli na tyto události, protože vše, co je obtížné získat, je více ceněno a lidé to udržují v paměti.

Tito lidé, kteří byli přepravováni loděmi, patřili k nižším klanům s malým počtem lidí. Z tohoto důvodu byli vystaveni vlivu klanu luku, s jeho destruktivní pláňem. Tato třetí skupina lidí se zúčastnila na zničení, ale nebylo to záměrně, a to je důvod, proč měli možnost uniknout zničení. Kdyby jednali úmyslně, byly by zničeni jako ostatní.

V době, kdy byla tato skupina na lodích, přijali ochranu Kačinů. Každý klan měl Kačinu, jehož úkolem bylo navádět je a přivést na kontinent. Proto tato skupina byla bezpečně přivedena na tento kontinent. Kačinové lidem rozuměli, ale lidé neměli tu čest být schopni s nimi mluvit. Kačinové jim pomohli a navedli je směrem k ostrovům, kde si mohli odpočinout.

Je zde obřad, který se vztahuje k této cestě loděmi a který slaví klan flétny. Tímto způsobem si pamatujeme každý detail a každou fázi této cesty. Stejnou událost nám také připomíná sedm soch Velikonočního ostrova. Sedm soch nám ukazuje sedm světů, které musíme překročit. Velikonoční ostrov je jediný ostrov na trase, který se zcela nepotopil do oceánu po našem příjezdu.

Těmito třemi prostředky lidé přišli podél Jihoamerického kontinentu, aby se tam usadili. V té době již byla jeho nejvyšší část nad vodou. Ale musíte vědět, že všichni ti, kteří přežili zkázu Káaskary, se sem nemohli vejít. My, klan kojotů, byl poslední, který sem přišel. Ti, kteří opustil Káaskaru poté, byli unášeni proudy podél pobřeží do jiných oblastí, protože nebyli vybráni, aby sem přišli. Někteří přijeli na Havaj, která byla součástí třetího světa a která nebyla zničena, jiní přišli na jižní tichomořské ostrovy a ostatních na ostrovy, které jsou dnes součástí Japonska, jak jsem se dozvěděl před pár lety. Mladý muž z tohoto ostrova mě navštívil. Četl „Knihu Hopi“. Přišel mi říct, že jeho babička mu vyprávěla naprosto stejné příběhy, týkající se starého světa. Existuje tedy určitý počet lidí, kteří sem nepřišel, i když

mají stejný původ a pocházejí ze stejného kontinentu Káaskara. To je důvod, proč na Havajských ostrovech se původní obyvatelé nazývají Kahuna, který je podobný jako slovo Kačina.

Osud obyvatel Atlantidy

Všichni obyvatelé Atlantidy nezahynuli, když byl jejich kontinent zničen. Ti, kteří se nechtěli zúčastnit útoku na Káaskaru, z podnětu jejich královny, byli ušetřeni. Zřejmě chtěli také přijít na náš nový kontinent, ale Stvořitel slíbil, že nová země je jen pro nás, na dlouhou dobu. Ačkoli Hopiové ještě nebyli na tomto novém kontinentu, obyvatelé Atlantidy nemohli přijít do Jižní Ameriky. Stvořitel je tam nechtěl. Poslal Kačiny, aby nedošlo k jejich pohybu směrem na Západ, protože v případě, když přežili, nenásledovali jejich představitele, ale přesto zůstali obyvateli Atlantidy.

Ve starých časech, kdy byl vytvořen třetí svět, obyvatelé Atlantidy také znali Kačiny jako my. Ale Kačinové odešli, když obyvatelé Atlantidy dělali hříchy. Proto mohli obyvatelé Atlantidy odejít pouze cestou na východ, do oblasti, které dnes nazýváte Evropa a Afrika. Jejich vymoženosti jim však byly odňaty. Byli připoutáni k půdě, nemohli již létat. Mohli přežít pouze v případě, že žili v malých skupinách, a každá skupina využívala pouze jednu malou část z celkových znalostí, které měli předtím. To je důvod, proč tam lidé nemají žádnou vzpomínku na jejich historii, která by byla srovnatelná s naší. Když zničili třetí svět, tvůrce je zanechal na velmi nízké kulturní úrovni. Ale po jejich potrestání, které trvalo stovky let, se začali znovu rozvíjet. Přemýšlejte o kultuře Egypťanů. Pro nás Hopi, tato doba není vzdálená. To vše je rovněž součástí tradice Hopi.

TOOWAKACHI, čtvrtý svět

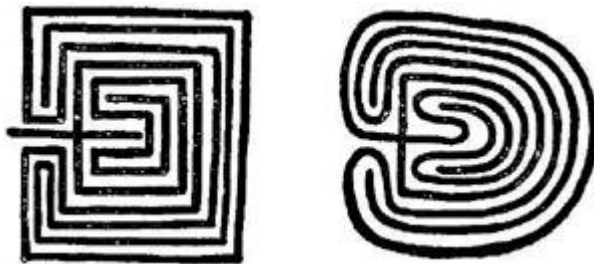
Sluneční brána v Tiahuanaku

Toto je nyní náš nový kontinent, Tóówákachi, čtvrtý svět. To slovo znamená "krásná země pro všechny lidi". Víme, že jsme první lidé, kteří sem přišli, a tvůrce nám slíbil, že tu bude mezi námi po dlouhou dobu. V tomto čtvrtém světě jsme v polovině života Země a lidstva. Jsme ve čtvrtém z celkem sedmi světů, které musíme prožít. Tři jsou za námi a tři jsou před námi. Tato skutečnost se projevuje v našich nenarušitelných rituálech, stejně jako v některých

památkách, které byly nalezeny v Mexiku a v Jižní Americe. Čas moudrosti již přesáhl polovinu z doby života sedmi světů, protože trvání každého světa, který přijde, je kratší.

Čtvrtý svět, který vystoupil z vody, nazýváme Táotoóma. Ve vašem jazyce to jméno znamená "místo, které se dotklo ramene slunce". My Hopiové říkáme, že to je první země viděná orly, kteří byly posláni Kačiny. Orli létají velmi vysoko a viděli novou zemi vyrůstající z vody, a to je důvod, proč obdivujeme orly. Proto jsme byli v nové zemi, když dorazila na lodích poslední skupina. S jejich příchodem byla migrace dokončena.

Když jsme stáli na pobřeží tohoto kontinentu, dívali jsme se, jak se naše ostrovy nenávratně potápějí. Kačिनové nám dali třetí oko, tak jsme viděli zmizení naší rodné země a ostrovů.

Dva symboly – matky Země a Hopiů

Všichni lidé, kteří přišli do čtvrtého světa a kteří žili v Táotoóma nebyli samí Hopiové. Měli bychom spíše říci, že naši předkové byli mezi těmito lidmi. Naši předkové jsou ti, kteří dorazili do Oraibi, a kteří se usadili natrvalo, ti se nazývají Hopi.

Poměrně dlouhá doba uplynula mezi příchodem první skupiny na létajících štítech a příchodem poslední skupiny na lodích. Říká se, že to trvalo 3000 let, než jsme se všichni sešli. To vše se stalo už dávno, protože příchod těch, kteří byli na létajících štítech se konal před 80.000 lety. Máme velmi jednoduchý způsob, jak mluvit o dlouhém časovém období: Soomody znamená 1.000 let (Soo znamená hvězdu a víte, kolik hvězd existuje!) Migrace začala před 80 Soomody.

Ti, které sem přišli, se mohli usadit jen v této oblasti, která nebyla příliš velká. V této oblasti jsme žili všichni společně. To ukazuje, proč si moji lidé jsou jisti, že jsme byli první a jediní na tomto kontinentu. Jsou jiné kmeny v Americe, které přišly mnohem později, protože roztál led na severu, ale o těch budu mluvit později.

Dlouho předtím, než se to všechno stalo, nám Stvořitel ukázal další planety. Udělal nám tuto imponantní nabídku poté, co nás vytvořil jako živé tvory. Ale my jsme pochybili, protože jsme nepostupovali podle pokynů, které nám dal, nerespektovali jsme jeho zákony. To je důvod, proč jsme měli zpočátku jen tuto malou část země, abychom se učili, jak ovládat své pocity a jak spolu žít.

Město Taotooma

Ruiny Tiahuanaca

Když přišli první lidé na nový kontinent, museli postavit svoje první město. Prvním městem bylo Táotoóma, které nebylo postaveno na vrcholu hory, ale níže. Dnes už lidé toto město neuvidí, protože je pokryto zemí a vodou. Později vám řeknu proč. Město bylo větší než ty, které jsme měli v Káaskaře. Bylo velké téměř jako dnešní Los Angeles. Znáte dobře ruiny Tiahuanaca. Tiahuanaco byla část města Táotoóma. Ale Táotoóma nebylo dostatečně velké pro všechny lidi, kteří měli ještě přijít. A jak si dokážete představit, země byla zatím úrodná, protože se právě vynořila z vody. Ale Kačínové požadovali, aby všechno bylo připraveno pro nás, a jak byli Kačínové stále s námi, ukázali nám, jak obdělávat půdu v ranních hodinách a sklízet úrodu ve večerních hodinách. Bylo to pro nás velmi důležité v průběhu dlouhých let, dokud voda ustupovala.

Postupně se rozšiřovala plocha pozemků. Naši lidé odcházeli směrem k severu, jihu, východu i západu. Mohli jsme začít prozkoumávat celý nový kontinent, a z tohoto důvodu jsme použili létající štíty. Někteří z nás dosáhli dostatečné hodnosti, mít právo doprovázet Kačiny během jejich zkoumání, jak vznikaly nové kolonie. Postupně to zase byli lidé, kteří měli své vlastní představy o uplatnění zákonů božského tvůrce. Opustili jsme správnou cestu. Mezi nimi byli lidé s vysokým postavením, kteří chtěli zneužívat významné pozice. Začali dělat pro Tawúya špatné rozhodnutí. Kačínové se snažili zabránit jim odletět do vesmíru. Nesměli jsme tam létat tak dlouho, dokud jsme nesplnili všechny své povinnosti na tomto světě. Ale tito lidé věřili, že už jsou připraveni. Stvořitel si uvědomil, co se stalo, a po nějaké době přišel osobně a řekl: „Je to poprvé, co se vám to nepodařilo v této nové zemi, tak vás musím potrestat.“ Vzal město, zvedl je na oblohu, obrátil je vzhůru nohama a pohřbil ho v zemi. V celé oblasti kolem něj, jsme pocítili obrovský závan vzduchu a země se otřásla. Bylo to jako zemětřesení. Bylo to zklamáním pro našeho Stvořitele, kterého jsme neposlechli, už při první příležitosti. Z toho důvodu se naši lidé rozhodli rozejít v různých směrech. Jednalo se o první rozchod našich lidí na tomto kontinentu.

Nová migrace

Vše se stalo v průběhu 4000 let poté, co naši lidé společně přišli na nový kontinent. Celý kontinent se nyní vynořil z vody a měl vzhled jako dnes. Půda mohla být obdělávána. Naši lidé postupně opustili ruiny Táotoómy, prvního města postaveného ve čtvrtém světě. Byli to především ti, kteří zůstali věni tvůrcům, kteří odešli. Chtěli se oddělit od ostatních, aby byla zachována jejich skutečná víra a plnili úkoly, které chtěli dokončit. Proto v celé Jižní Americe založili nové kolonie. Neopustili jsme všechny najednou, ale postupně v průběhu poměrně dlouhé doby. Tentokrát každou skupinu opět provázeli Kačिनové. Tyto skupiny, které dnes nazýváme klany se rozdělily, aby byly schopné přežít, ale také následovat učení Stvořitele, které patřilo k jeho božskému plánu. Během těchto migrací, mohli Kačिनové s námi komunikovat a pomáhal nám stejným způsobem jako dříve. Naučili nás, jak zasít a sbírat úrodu stejný den, bez měsíců čekání, až plody dozrají.

Když jsme se vzdálili od zřícenin zničeného města, jistí Kačिनové byli určeni pro chlapce a dívky, kteří se dosud nenarodili. Tyto děti byly vybrány k přenosu skutečných vzpomínek na události z minulosti. To se v naší historii velmi často stávalo. Dítě získává znalosti ještě když je v břiše své matky. Někdy je to matka, která je přijímá a všechny její myšlenky mohou proniknout do dítěte ještě před narozením. Z tohoto důvodu se dítě nemusí později učit, stačí si jen připomenout ty znalosti, které dostalo před narozením.

To vše nastalo během krátkého časového období. Trvalo to několik set let od počátku migrace. Výuka Kačिनů umožnila, aby naše tradice zůstaly v paměti. Kačिनové odcházeli často rychlostí světla ke Stvořiteli, aby ho informovali o našem postupu na Zemi. Jak jsem již uvedl, někteří z nás získali vysoké postavení a stali se velmi blízkými Kačिनům, což jim umožnilo, aby se zúčastnili s nimi jejich letů.

Migrace klanu medvěda

Jak se klany pohybovaly různými směry, budu nyní vyprávět historii klanu medvěda, ke kterému patřili moji předkové. Také jsem si to vybral proto, protože tento klan byl zvolen, aby zastával roli průvodce a vůdce ve čtvrtém světě. Naučil jsem se všechno od mého otce a mého bratra, kteří dokonale znali historii klanů a jejich stěhování po naší polokouli, protože moji předkové byli náčelníci Hopiů a klanu medvěda, od doby jejich příchodu do čtvrtého světa. Ale dříve bych chtěl něco říci o mé matce. Když jsme opustili zničené velké město, tak Kačिनové vymazali vzpomínku na ty, kteří zůstali, stejně jako na jejich budoucí generace. Takže všichni ti, kteří později žili blízko zřícenin, neměli nejmenší tušení, co se stalo předtím. Z těch, kteří odešli, pouze Hopiové znali pravdu.

Ve třetím světě byl klan medvěda jedním z nejméně důležitých klanů. Proto se nezúčastnil na zničení předchozího světa. Právě proto, že neměl negativní minulost, byl vybrán jako dominantní klan, po příchodu na čtvrtý svět. To je důvod, proč klan medvěda měl vždy vyšší hodnotu, než klan ohně, který zničil první svět, nebo klany pavouka a luku, které zničily druhý a třetí svět.

Vzhledem k naší pozici vedoucího klanu medvěda mezi Hopi, byl pro lidi z tohoto klanu vybrán Kačina vyšší hodnosti. Vlastně to nebyl Kačina, ale božstvo. Byl nazýván Eotota a musel zůstat s nimi, kamkoli šli. Když byli pod vedením Eotota, odstěhovali se z Jižní Ameriky na sever, kde se setkali s velmi obtížnými podmínkami. Oblast, kterou museli překročit, byla strašně horká. Strávili mnoho času překonáváním pralesů a zvykali si na horké

klíma. Mnoho dětí zemřelo hned po porodu, protože bylo horko. Časy byly těžké. Chtěli dojít k horám, aby opustili oblast horka, ale Kačínové je povzbuzovali, aby pokračovali a chránili je po celou dlouhou cestu džunglí. Ještě dnes existuje obřad, který si pamatuje tuto ochranu.

Maska letícího Kačiny

Trvalo hodně času, než byla horká oblast za nimi. Začali lépe dýchat, děti neumíraly a počet lidí se zvyšoval. Pokračovali směrem na sever a byli Eototem vedeni k jezerům a řekám. Po mnoha letech dorazili až k ledové bariéře a nemohli jít dále, směrem na sever. Nebylo to mnohem dále k severu, než je dnešní kanadská hranice. Eototo jim řekl, že se jedná o bránu, která se později otevře pro ostatní lidi, kteří by mohli přijít z jihu. Pak se obrátili zpět, hledat příjemnější místo. Ale cesta ještě neskončila. Museli se zpočátku pohybovat směrem vycházejícího slunce, přes obrovskou rozlohu mokré půdy. Jednoho dne nemohli jít dále, protože přišli k velké vodě. Eototo jim řekl, že tohle je konec cesty směrem na východ. „Teď musíte jít ve směru zapadajícího slunce.“ Poslechli a šli směrem na západ. Po mnoha letech přišli opět před velkou vodou a Eototo řekl jim: „Nyní dokončíte migraci a můžete si vybrat, kde chcete žít.“ Ale klan ještě nevěděl, kde se chce usadit. Po čase hledání si vybrali toto místo, kde si postavili svoji první vesnici a kde Hopiové od té doby žijí.

Předkové kteří přišli z nebe

Popíšu vám obřad, který nám připomíná, jak jsme šli přes džungli. To potvrzuje, že bylo nutné ukázat lidem cestu, a že potřebovali ochranu před divokými zvířaty. Viděl jsem se tento obřad, který je slaven každé čtyři nebo osm let v době Shaátlako (Kačínové vysoké hodnosti), a to je neobvyklé, protože člověk netančí, nedělá nic, jen chodí! V tomto obřadu je vidět skupinu čtyř Kačínů: první jde vpředu, pak jeden po každé straně a poslední jde za skupinou. Kačínové, kteří jdou vpředu a vzadu jsou vysoké hodnosti, božstva nazvaná Sólawúchim. Sól znamená "hvězdy", a „la“ znamená "obsahují něco" a wuchim znamená "zvolené bytosti". Název lze tedy přeložit jako "hvězdy, které mají tajné znalosti".

Oba Sólawúchim drží v levé ruce luk a na rameni mají toulec z jaguáří kůže, aby ukázali svoje schopnosti a sílu. Černá čára přes obličej, schovává oči, rozlišuje je jako držitele tajného

poznání jejich země původu. Černý a bílý ornament na krku ukazuje, že znají nebeská tělesa. Modrá barva jejich mokašínů znamená, že byli stvořeni bytostmi, které přišly zdaleka, z hvězd. Ten, který nese jaguáří kůži je hlavní a ten, který nese roh na pravé straně za vedoucím skupiny, je druhý náčelník. Nakreslené kosočtverce modré barvy na boku zobrazují elektrickou nebo elektromagnetickou sílu, která spojuje jejich planety původu.

Kačínové jdoucí po stranách, jsou nižší hodnosti. Je důležité, aby božstva a Kačínové patřili do rodu luku, protože to ukazuje, že klan luku má vztah ke stejné události jako klan medvěda. Klan slunce a klan kojota mají také stejné tradice, ale pouze klan luku, jehož tradice jsou nejúplnější, slaví obřad „předků, kteří přišli z nebe“. Klan luku začal svoji migraci směrem na sever přes džungli, počínaje městem s názvem "město mlhy", protože tam bývala často mlha. Pojmenování Hopi pro toto město je „Pamísky“. Bylo lokalizováno v horách velmi vysoko, ale Tewáletsíwa z klanu luku přesně nevěděl, kde to v Jižní Americe bylo, ale řekl: „Kdybych to viděl, tak bych snadno poznal místo, kde bylo „město mlhy“. Tewálet-síwa znal i historii města Táotoóma (Tiahuanaco). Kačínové řekli klanu, aby šel směrem k džungli, od města mlhy šel klan dolů k planině. Domnívám se, že to město muselo být někde v Ekvádoru.

Když byl klan oblouku připraven k migraci, Kačínové byli schopni jim pomoci přes průchod džunglí. Ukázali jim cestu a chránili je během ní. Potřebovali především ochranu pro děti. Ale novorozenci v nadmořské výšce nemohli přežít, jen novorozenci v nížinách mohli. Během dne Kačínové chránili lidi tak, jak je to ukázáno v obřadu. Božstva dělala hluk svými nástroji (chrastítka) a další Kačínové bušili svou holí do země, aby uprchla divoká zvířata. Je to tak, že dnes se používají kosti zvířat na chrastítka, dříve se používaly skořápky. Dnes se nepoužívají žádné další kůže jaguárů, jako dříve, ale kůže lamí. Tewáletsíwa řekl, že nástroje z mušlí také vydávají magnetické vlny. Mluvil velmi vážně o vlnách a hluku skořápek. Když klan odpočíval v noci, Kačínové rozsvěcovali hvězdy nad džunglí a jejich světlo chránilo lidi před divokými zvířaty. Chtěl bych dodat, že luky Kačínů byly používány pouze pro ochranu; Hopiové nesměli zabíjet zvířata a žít s nimi. V Táotoóma je Kačínové požádali, aby snížili spotřebu masa a spíše se živili rostlinami, ke zvýšení úrovně duchovního poznání. Kačínové zůstali s lidmi z klanu oblouku, až přišli k Palátquapi.

10. Palátquapi

Když klany stále migrovaly přes Jižní Ameriku a dnešní Mexiko, dlouho před vystavením Oraibi klanem medvěda, mnohé se chtěly znovu spojit. Vzpomínali na dobu neštěstí v Jižní Americe a zničení jejich prvního města a chtěli znovu žít v harmonii s velkým myslitelem Táiowa. Poslechli ho a rozprchli se do všech směrů. Pod vlivem Kačínů se rozhodli vrátit na správnou cestu. Ti z náčelníků, kteří mohli ještě využívat svého třetího oka, shromáždili klany, s cílem vytvořit kulturní středisko ke zvýšení úrovně duchovního poznání.

Každý Hopi si pamatuje tohle místo. Jsem přesvědčen, že žádný Hopi by nemohl nikdy zapomenout na toto město, které neslo jméno Palátquapi. V našem jazyce to znamená "červené město". Podle mé babičky, Palátquapi bylo první velké město ve střední části, na západní polokouli. Skupiny, které nepřišly do tohoto centra, ztrácely více a více svoji spiritualitu a začaly uctívat Slunce, jako svého boha. Ještě bych chtěl dodat, že klan medvěda musel na dlouhou dobu opustit tuto oblast a jít do Severní Ameriky, s cílem zpřístupnit tuto zemi pro nás. Někdo našel místo, kde se nachází toto město. To je dnes nazýváno Palenque a nachází se v mexickém státě Chiapas. Byla to velká komunita. Nebyla postavena otroky. Lidé věděli, co se stalo s jejich prvním městem a chtěli dokázat sami sobě, že to tentokrát udělají lépe. Vypadalo to, jako kdyby chtěli být rehabilitováni. Vše, co bylo provedeno v této

komunitě bylo založeno na duchovních principech. Byli to lidé velmi vysokého postavení, které lze zde nalézt. Dále byly posíleny vztahy a dohody s Kačiny.

Pohled na Palenque

V Palátquapi byla budova, která byla postavena se zvláštní péčí. Jednalo se o nejvýznamnější stavbu, protože měla být používána k výuce. Můj otec se mnou mluvil o tom, když jsem ještě nechodil do školy. Mluvil se mnou o čtyřech patrech budovy a jejich účelu.

V přízemí se mladí lidé učili historii svého klanu a o předchozích světech. Horní patra byla nejdůležitější. Ve druhém patře byli žáci vzděláváni ve všem, co souvisí s vývojem života. Dozvěděli se vše o přírodě, která nás oba obklopuje, za pomoci teoretické i praktické výuky, o rostlinách a zvířatech, jak rostou květiny, kde se nachází hmyz, ptáci a ostatní zvířata, o všem co žije v moři, jak každý druh roste a vyvíjí se. Zde byli žáci vyzváni, aby aktivovali a používali své třetí oko. Také se dozvěděli o chemických prvcích, na kterých je náš život založen. Tělo se skládá z prvků, které přicházejí ze země. Nebudeme-li dodržovat zákony a budeme týrat zemi, budeme trpět nejen psychicky, ale i fyzicky. Onemocnění, které napadá lidské tělo, je způsobeno vinou samotných lidí, kteří jsou zlovolní a jaké dnes nazýváme zrádci a pokrytci. Nemoc je přenášena z planety na planetu, a to se vyskytuje ještě i dnes a zůstane to tak, dokud to Stvořitel sám nezmění, ale to se nestane dříve, než v devátém světě.

Na rozdíl od studia, byli žáci vedeni k produkci potravin pro komunitu. Jídlo ducha bylo doplněno jídlem pro tělo. Tímto způsobem mladí lidé získali velkou úctu pro všechno, čím jsou obklopeni. Naučili se, že podle ustáleného zadání ze strany tvůrce, mohou využívat rostliny a zvířata na jídlo a na výstavbu svých domů. Měli svolení k jejich užívání, ale než je použili, museli o ně požádat prostřednictvím modlitby, aby pochopili, že to, co si vzali, byl dar. Tímto způsobem nesměli zničit cokoli a děkovat za dary a život, kterým byli obklopeni, aby zůstaly takové, jako předtím. Ještě dnes každý duchovně vzdělaný Hopi takto žádá a děkuje. To je důležité a naši lidé by to tak měli vždy dělat. Tato druhá fáze, byl ve skutečnosti skutečný začátek jejich studia, a všechny znalosti je doprovázely po celý jejich život.

Ve třetím patře budovy byli mladí lidé, kteří prošli první dva stupně vzdělání. Byli věkem mezi dvanácti a dvaceti lety. Předtím, než dosáhli třetí etapy, měli možnost poznat různé lidi,

jejich mentalitu a myšlenky. Byli dost zralí, aby mohli dělat vlastní pozorování a experimenty. V tomto bodě se dozvěděli vše o lidském těle, duchu a vztahu k našemu božskému původu. Zpočátku se zabývali hlavou. Stvořitel nám dal nádherný nástroj - mozek. Tam jsou všechny myšlenky působící společně na části lidského těla. Studovali také strukturu ducha a jak Stvořitel působí na lidstvo a všechno, co existuje ve vesmíru. Ten, kdo všechno perfektně zná, nepocituje dnes žádnou jazykovou bariéru. Umí komunikovat s rostlinami, zvířaty a každou bytostí našeho světa. To tvoří část toho, co se naučil ve třetím patře, tedy sladit svého krásného ducha s tím božským, jak mu říkáte, neboli s naším Stvořitelem, jak mu říkají naši lidé.

Druhým důležitým bodem byl hlas. Zvukové vlny, které vytváříme, nejsou určeny a omezeny pouze pro ty, kteří nám naslouchají, ale ony obsáhnou celý vesmír. To je důvod, proč musí být harmonické, protože tímto způsobem budeme chválit našeho Stvořitele. To je důvod, proč Hopiové ve svých obřadech chválí písní povahu a věci, které je obklopují. Vše, co říkáme, je průběžně zaznamenáváno, ale všechno, co člověk říká, během jeho života, nezabere více prostoru, než jako malá špendlíková hlavička. Vidíte, jak je váš magnetofon, tady na stole, zastaralý. Vše, co bylo řečeno v průběhu třetího světa, je uchováno v jeskyni, někde v Jižní Americe. Moje babička mluvila o tom celý den, ale také řekla, že nikdo nezná umístění této jeskyně. Pak tu bylo učení o všem, co se týká srdce. Je to sídlo našich myšlenek. Zde najdeme pochopení a soucit, které jsou tak důležité. Druhý zásadní význam našeho srdce, je jeho vztah s krví, obsaženou v našem těle. Krev má takový význam, že lidé by s ní nikdy neměli experimentovat. Tvůrce zakázal veškeré špatné použití krve. Velké nebezpečí tohoto špatného použití nastane v budoucnu, podle toho, co nám bylo řečeno.

V nejvyšším patře budovy, se studuje vesmír, který nás obklopuje, vytváření všeho a božské schopnosti. Studenti byli informováni o všech charakteristikách a řádu našeho planetárního systému, ale nejen toho, co lze pozorovat. Znalí, a to je důvod, proč to znáte stejně dobře, že je na Měsíci jemný písek, že Země je kulatá, a že neexistuje žádný život na Venuši, Marsu nebo Jupiteru. To jsou mrtvé planety, na kterých člověk nemůže žít. Pokud by nás vaši vědci o to požádali, mohli jsme jim to říct, když se chystali najít jemný písek na Měsíci.

Také jsme se dozvěděli, že existuje globální plán Stvořitele, který člověk musí dodržovat. Kdyby podle plánu chyboval, protože není božské dítě, musí být potrestán. Zákon tvůrce se zdá být velmi jednoduchý, ale přesto je velmi těžké ho ve všem poslouchat. Vše, co poškozuje lidské bytosti, vše, co narušuje mír, je porušením zákonů Stvořitele. To ukazuje, že většina závažné trestné činnosti je ničení života lidí. Nic není horšího!

Také jsou tam informace o osmém světě. Tento svět existuje, ale nikdo neví, kde je. Všechny lidské bytosti, které zemřou, se tam vrací. Skládá se ze dvou planet: jedné pro dobré lidi, druhé pro ty škodlivé. Na konci sedmého světa, všichni dobří lidé ze sedmého a osmého světa půjdou do devátého světa, který zatím ještě neexistuje. Bude pouze vytvořen ve vhodnou dobu, zde na této zemi.

Devátý svět už nikdy neskončí, bude věčný. Škodliví lidé zůstanou vždy na své planetě, slepí a ve tmě. V devátém světě nebudou žádné další rozdíly v rasách. Budete-li mít svoji barvu pleti, nebo jinou, to nevíme, ale nebudou tam už žádné další rasy. Budeme muset pracovat a všechno bude báječné. Ale to, o čem mluví křesťané - andělé a všichni ti, co hrají na harfu, tam nebudou existovat. Náš Stvořitel není líný! Budova, i během výstavby pater, od země až do posledního patra, zastupovala naše rostoucí znalosti, vzhůru směrem k vyšší úrovni ducha a zvýšení porozumění pro základy našeho světa. Podle naší tradice, taková budova také existovala v Táotoóma.

Výuka byla prováděna Kačiny. Stvořitel byl informován o našeho pokroku, protože byl ve spojení s Kačiny prostřednictvím přenosu myšlenek. Volba lidí, kteří byli vyučováni v této škole, byla také rozhodnuta Kačiny, protože o výběru dětí bylo rozhodováno ještě před jejich narozením, pro tento život, vzdělání, oddanost a odříkání. To je důvod, proč pouze Kačínové byli schopni určit ty, kteří by mohli dosáhnout jejich úrovně a nakonec dosáhnout posledního patra na této univerzitě života. Jen málo z nich dosáhlo cíle. Ti, kteří dosáhli tohoto bodu, byli v dokonalé harmonii s božským tvůrcem, to je důvod, proč se nazývali "svatí velcí muži".

Na toto téma, musím s vámi mluvit o člověku, kterého jsem měl možnost poznat. Jeho jméno bylo Aápa. Patřil k rodu mého dědečka, klanu jezevce, a byl jeden z velkých vizionářů naší doby. Takoví muži se někdy nazývají medicinmani, a to i našimi lidmi, ale ve skutečnosti jimi nejsou. Události, které jsem s ním zažil, a věci, které pro mě dělal, byly plné tajemství. Často používal své třetí oko. Jednoho dne mi řekl, že by bylo možné přejít z fyzické stránky vlastního života směrem k duchovní stránce. Hranice mezi nimi je téměř nezatelná. Všichni ti, kteří umí používat své třetí oko, jí mohou procházet. Aápa nám také ukázal, jak je vidět na druhou stranu Země za pomoci Měsíce. Ukázal nám a učil nás mnoho věcí, které byly neuvěřitelné, aniž byste je sami viděli. Dělal tyto věci v přítomnosti mých rodičů a jako nejstarší syn, jsem se mohl toho zúčastnit. Mohl bych vám o tom říci více, ale pro někoho, kdo sám nezažil takové experimenty, by bylo těžké tomu uvěřit nebo rozumět. Stále nám říkal, že všechny tyto poznatky přišly ze čtvrtého patra budovy a byly předány jeho předkům, kteří je používali.

Všichni tito lidé, kteří věnují veškerý svůj čas těmto důležitým úkolům, jsou na úzké cestě, kde jsou konfrontováni s mnoha nebezpečími a pokušením. Ale vždy tam existovali muži, kteří dosáhli tohoto vysokého cíle. V současné době je takový člověk nazýván Náquala, což znamená, poradce nebo dobrodinec, a to ukazuje na jeho odříkání a oddanost v životě k jeho povinnostem vůči svému lidu, jako jeho předurčení. Takový člověk se nemůže nechat odvést od jeho cesty pravdy.

Těm, kteří dosáhli tohoto cíle, tak Kačínové jim udělili výsadu, že nemusejí zemřít - mohou odejít z naší Země, aniž by zemřeli. To existovalo již v městě Táotoóma (Tiahuanaco). Tito lidé opravdu odešli ve svém lidském těle směrem k planetárnímu systému, který neznáme.

Kačínové nás vyzývají, abychom se dozvěděli co nejvíce, aby bylo možné dosáhnout co nejvyšší pozice. Vždy nám připomínají, že život je před námi, a že bychom nikdy neměli zapomenout, co jsme se naučili na této univerzitě. Také nám řekli, že jednoho dne v budoucnu se stane neštěstí, a že musíme udělat vše pro to, abychom zůstali v blízkosti božských schopností.

V průběhu staletí, lidé z Palátquapi zůstali na správné cestě. Všude byla harmonie. Po nějaké době se začaly některé klany usazovat i jinde. Čím více nových kolonií se stěhovalo pryč, tím méně měli kontakt s našimi učiteli Kačiny. Muži, kteří dosáhli na naší univerzitě nejvyšší úrovně, byly posláni jako delegáti do těchto nových kolonií. Používali své třetí oko

k výběru mladých lidí, na něž by mohli přenést své znalosti. Ale nakonec mnohé kolonie ztratily kontakt s našimi průvodci a opustily správnou cestu. Uvnitř klanů, a také mezi jednotlivými klany vznikaly spory, které vyústily v rozdělení klanů. Více a více lidí opouštělo Palátquapi. Odešli ze Střední Ameriky a Yucatánu. Postavili jiná města a vytvořili velké civilizace. Opět nastala doba, kdy i duchovní průvodci se dali na stranu hříšníků a opustili tak správnou cestu. Přišel čas, kdy se naši lidé opět rozdělili.

Nejvýznamnější klany, které opustily Palátquapi, byly klan hada a klan luku. Ale důležité části z těchto dvou klanů zůstaly v Palátquapi. Byli to lidé, kteří i nadále dodržovali zákony tvůrce. Musím vám vysvětlit strukturu našich klanů, abyste pochopili důsledky, jaké takové štěpení může mít.

Vezměme si jako příklad klan hada. Jako všechny klany, klan hada byl složen z několika skupin. V jejich případě to bylo šest skupin, nazývaných také klany, protože had má šest hlav. Nejvyšší skupina v klanu hada byl klan Kaátoóya. Kaátoóya je had, který ukazuje směr na západ, tedy na západ Slunce nebo na smrt. Podle tradice klanu hada, to je nejdůležitější had, protože je to on, který vyslovil verdikt, abychom opustili zemi.

Nyní můžete vidět, jak budeme používat symboly a mluvit o nich. Lidé si myslí, že nevíme nic jiného, ale toto je nepravdivé, protože známe, co je to za symboly. V tomto případě Kaátoóya je nejdůležitější božstvo klanu hada, ačkoli mluvíme o něm jako o hadovi.

Některé z klanů hada neuposlechli jejich božstva Kaátoóya a odešli z Palátquapi. Ale tři klany na západě, východě a severu zůstal s jejich bohem. To je důvod, proč můžeme na jedné straně říci, že část klanu hada opustila město, a na druhé straně, že část klanu hada zůstala ve městě. V případě klanu hada ti, kteří odešli, začali později válku proti svému vlastnímu nejvyššímu bohu.

Jak už jsem řekl, klany, které začaly budovat Palátquapi, později stavěly mnoho měst. Některé ruiny těchto měst byly později nalezeny, ale některé další budeme objevovat v budoucnu, tam bude další důkaz o našich tradicích. Hlavní město klanu luku bylo velké centrum - Tikal. Kdosi tam našel sochu - kamennou hlavu s hadem v ústech. Jedná se o boha Saáviki. Řeknu vám později o tom historiku.

Letecký pohled na Tikal

Yucatán byl obsazen velmi mocným klanem hada. Bylo tam postaveno mnoho měst. Na mnoha sochách je vidět opeřeného hada. Chichen Itza bylo hlavním městem. Náčelníci těchto klanů opustili Palátquapi, protože chtěli vládnout sami, a brzy se cítili tak silní, jako ti v Palátquapi. Opustili správnou cestu a dali se různými cestami. Po celou první fázi separace Palátquapi, toto bylo vždy správné centrum a další města na Yucatánu a ve střední Americe byla jen sekundární města. Ale emigrace oslabil sílu Palátquapi a jeho náčelníci měli předtuchu, že válka bude nevyhnutelná. Ve stejné době zůstalo mnoho rodů spojeno s jejich vírou a většina z nich zůstala v Palátquapi. Také někteří z těchto přistěhovalců, byli navzdory

všemu schopni zůstat na správné cestě, protože se nikdy nezúčastnili ničení starých světů, byli to vyvoleni lidé. Když dosáhlo více lidí velmi vysoké hodnosti, ti, kteří dosáhli čtvrté úrovně vzdělání, pocítili nebezpečí a šli do jiných měst za účelem získat znovu sjednocení, ale nemohli tak nic víc ovlivnit.

V celé této oblasti bylo mnoho válečných střetnutí. Klan hada a klan luku - části těchto klanů které opustily Palátquapi, bojovaly jeden proti druhému. Nakonec měly války za následek zničení měst. Neustálé útoky proti božským zákonům způsobily takové zvrácenosti v celé oblasti, že lidé v tomto prostoru prostě nechtěli žít. Všechno bylo degradováno a nikdo nemohl správně plnit své náboženské povinnosti. Mohli pouze znovu migrovat. Některé z těchto klanů se usadily v Shingópovi, pak v Oraibi a nakonec v Hoteville. To je důvod, proč se dodnes, každý rok v únoru, koná v Hoteville oslava opeřeného hada.

Během těchto hrozných časů nás v Palátquapi a na Yucatánu Kačínové opustili. Od té doby, už nejsou s námi a jedině, co můžeme dělat, je následovat jejich příkladu. Když odcházeli, řekli nám: „Od této chvíle se můžete spoléhat jen na sebe.“

Možná se divíte, jaká neštěstí mohla ovlivnit Palátquapi a Yucatán, navzdory přítomnosti Kačínů. Pokaždé v minulosti se tak stalo, když někdo přišel s tím, co nebylo v plánu Kačínů, ale lidí. Kačínové nás varovali, ale většina lidí si chtěla jen podmaňovat a válčit. Nechtěli poslouchat kázání a rady, ale pokračovali v útoku na zákony tvůrců. To je důvod, proč bylo zničeno mnoho klanů a lidí. Když klany bojovaly, Kačínové nezasahovali. Nechtěli zasahovat, protože země patřila lidem. Byli to lidé, kteří byli sami zodpovědní za své činy. Co lidé dělali, dělali to sami, a museli podstoupit důsledky toho. Den trestu ještě nenastal, ale už se blíží.

Mnoho legend existuje v souvislosti s boji během této doby chaosu a ničení.

Háhäwooti

Skupina klanů migrovala k severu, směrem k ledové bariéře. Když dorazili, různí náčelníci měli rozdílné názory. Některé klany zůstal věrné staré víře, zatímco jiné se od ní odpoutaly. Ti se rozhodli ukončit migraci a vrátit se do Palátquapi. Tyto klany, které se vrátily ze severu, rozvinuly své vlastní myšlenky a učení. Když konečně dorazili do Palátquapi, viděli toto vyspělé město a lidi, kteří nadále sledovali starou víru, neboť se stali velmi nepřející. Lidé z Palátquapi a nově příchozí nemohli žít dohromady, protože měli rozdílná přesvědčení. Tak se příchozí usadili mimo město, v jeho okolí. Patřili do silného klanu, klanu ohně. Byl to klan, který držel otěže v průběhu prvního světa a nakonec způsobil jeho zničení. Touha a žárlivost dohnala klan ohně k útoku na Palátquapi. Máme živé vzpomínky na tento boj v některém z našich obřadů, ve kterých oslavujeme hrdiny těchto válek.

Jeden z klanů, které zůstaly v Palátquapi a nepokračovaly v migraci byl klan Aasa. Aasa znamená hořčičná semínka, která byla součástí naší potravy v zimě, při našich začátkách, tady v Oraibi. Jméno klanu byl později změněno na Astak, ale v té době to byl ještě klan Aasa. Lidé z tohoto klanu poslechli své náčelníky a zůstali věrní učení Kačínů.

Mezi nimi byla rodina se třemi dětmi, dívka a dva chlapci, kteří hráli velkou roli v tomto případě naší kmenové historie. Dívka se jmenovala Háhäwooti. Byla velmi tvrdohlavá a obtížně naslouchala svým rodičům. Ale byla silná, chtěla být mladíkem, nebála se provádět mužské práce, když její bratři byli pryč. Starší bratr se jmenoval Chäckwaina a druhý Héoto.

Palátquapi bylo obklopeno hradbou skal a bylo dobře chráněné. Město už bylo napadeno mnohokrát, ale bylo vždy schopno ubránit obyvatelstvo a zničit nepřitele. Když klan ohně začal útok, Héoto běžel domů, aby varoval své rodiče. Matka právě stříhala Háhäwooti vlasy. Měla ostříhané vlasy na levé straně hlavy a teď česala vlasy na pravé straně hlavy. V tom okamžiku Cháckwaina vnikl do domu a ohlásil, co se stalo. Pak se podíval na svou sestru a řekl: „Vždycky ses chovala podle své vlastní vůle a nikdy neposlechla ani své rodiče. Nyní uvidím, zda jsi odvážná, pokud nám budeš pomáhat při obraně města.“

Háhäwooti bratrovi odpověděla: „Ukážu ti to.“ A než její matka mohla upravit vlasy na pravé straně, vzala luk a šípy a vyběhla ven. To je důvod, proč dívky při obřadu nosí toulec, luk a šípy a jejich vlasy jsou volné na jedné straně. Ukázala skutečně hodně odvahy během souboje a byl to její bratr, který ji povzbuzoval. Všichni tři bojovali s odvahou, ale byla to hlavně Háhäwooti, která vedla muže. Pronásledovali nepřitele z města a vyhnali je velmi daleko. Už nikdy se nevrátili k útoku na město. Háhäwooti, Cháckwaina a Héoto se stali jakoby Kačiny, díky jejich smělym činům. Během obřadu tanečníci, kteří reprezentují tři hrdiny, opakují a napodobují jejich gesta, jako svědectví jejich velké odvahy, Háhäwooti a Cháckwaina nejsou povinni tančit s jinými tanečníky (Kačiny), kteří mají rozhodující roli a mohou opustit řadu. Mají černé masky, které nemají nic společného s rasou, ale jsou znamením, že nyní jsou osvíceni a nejsou pouhé lidské bytosti. Černá barva je symbolem všeho, co je tajemné a co zná jen Stvořitel.

Na boku tváře Cháckwaina je nakreslen Měsíc, a na druhé straně hvězdy. Tyto symboly jsou velmi důležité. Jak víme, Měsíc je daleko od Země, ale je stále viditelný. Měsíc upozorňuje na velké vzdálenosti ve vesmíru a zdůrazňuje, že v ještě větší vzdálenosti jsou hvězdy. Hvězda je znamením planetárního systému, kde žijí Kačínové. Tato hvězda a její planety dokonce nejsou zatím známy ani současným astronomům. Budou objeveny pouze na konci sedmého světa. To bude v té době, kdy budeme informováni o Konfederaci planet, ale dnes, při skutečném stavu našich znalostí, se tam nemůžeme ještě dostat. Vidíte, že během našich obřadů činy Háhäwooti a jejích bratrů hrají velkou roli. Je to proto, že jsme si udrželi historii v paměti a že přesně víme, co se stalo.

Válka mezi klany hada a luku

Od této války, uplynulo hodně času a naši lidé po dlouhé pouti konečně dorazili sem, na naše území. Ale my jsme si vždy uchovávali vzpomínky všechny události, které nastaly, a to i v případě, že členové nějakého klanu, kteří jsou stále mezi Hopi, si na to moc nepamatují. Chci ti říct tento příběh, protože jsem o tom našel důkazy v podobě kreseb a soch. Jak jsem se již zmínil, došlo k rozdělení mezi duchovními průvodci. Někteří chtěli i nadále učit a vzdělávat mladé lidi, v souladu s naším významným duchovním dědictvím. Klan hada tvořil jejich část. Ale jiní, jako klan luku nechtěli pokračovat tímto způsobem. Tento klan už jednou jednal podobně, když se zúčastnil akcí, které vedly ke zničení třetího světa. Tyto skutečnosti jsou Hopiům známé.

Před pokračováním této legendy ti musím říci ještě něco o klanu hada. My Hopiové jsme jediní, kdo mají za symbol hada se šesti hlavami. Jedna hlava směřuje k východu, jedna na

sever, jedna na západ, jedna na jih, jedna vzhůru a poslední dolů. To jsou duchovní směry různých klanů hada z tohoto období. Každý ze šesti hadů měl svůj význam a své vlastní úkoly. Nechci tady vysvětlovat všechny z nich, ale pouze to, že ten, který hraje roli v tomto příběhu, a sice ten s hlavou k zemi, působí pod povrchem země. Všichni známe hada, který se zahrabe pod písek, kterého nazýváme písečným hadem, také je také známý pod názvem "Sidewinder" (pouštní chřestýš). Vzhledem k vlastnostem tohoto hada, byl klan hada vyzván, aby zajistil obranu města a brzy uvidíte proč.

Náčelníci obou stran se setkali za účelem stanovení pravidel boje. Byly tam důležité hádky, jako dnes mezi hlavami států. Shodli se na tom, že boj by měla začít dva dny po skončení schůzky, a že každá strana se pokusí během čtyř dnů dobýt město nepřítele. Klan luku chtěl, aby klan hada zahájil válečný stav, ale ten řekl: „Ne, vy jste nás vyzvali, musíte proto zahájit.“ A tak se stalo, podle dohody. Boj měl začít každý den s východem slunce a skončit, když se slunce dotkne obzoru. Nebyla to válka, kde bojuje muž proti muži s holemi nebo luky a šípy. Města byla vzdálena 80 až 100 kilometrů od sebe a byla to válka rozumu a techniky, mezi dvěma velmi mocnými skupinami. To je důvod, proč tyto dva klany o tom nerady mluví i dnes.

Během následujících dvou dnů byly uskutečněny všechny přípravy a třetí den, když se objevilo slunce nad obzorem, začal boj. Klan luku bombardoval město klanu hada nejsilnější a nejničivější zbraní, jakou měl. To, co bylo použito, dnes souvisí s elektrickou energií, podobně jako blesk. Klan hada byl však na to připraven. Had, jak jsem se zmínil dříve, poradil, aby se lidé ukryli pod zem a chránili se mocným štítem a druhem elektrické energie. V průběhu dne se pouze náčelníci objevili čas od času pod štítem, aby viděli pozici slunce. Bylo to těžké pro každého a všem se ulevilo, když slunce určilo, že všechno, co se stalo opět utichlo. Již se neozýval hrom pokaždé, když se mocná síla dotkla štítu. Štít byl odstraněn a všichni mohli opustit úkryt.

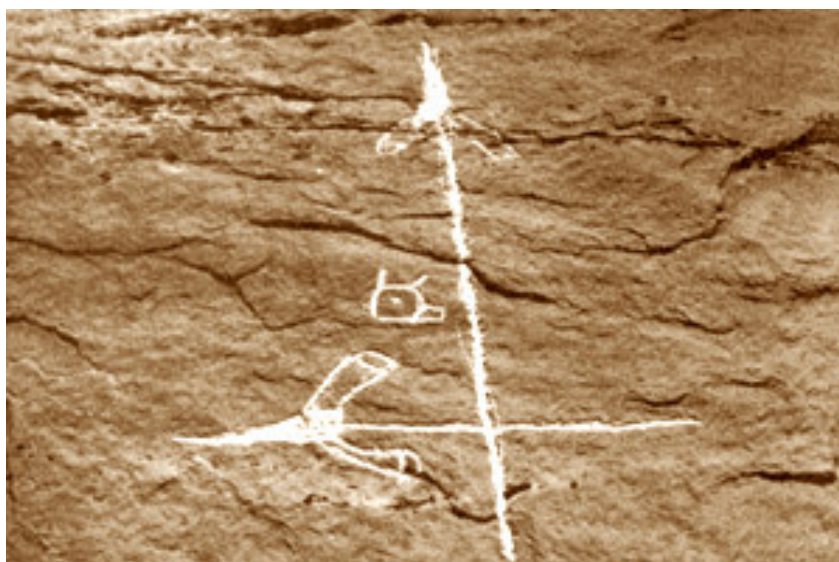
Klan luku věděl, že klanu hada nezpůsobil žádnou zkázu, a že poslední útok může nastat následující den. A teď bylo na straně klanu luku, aby se připravil na obranu. Po svítání napadl klan hada město klanu luku. Zbraně klanu hada byly tak silné, že to vypadalo jako útok s atomovými bombami! Ale klan luku měl také silný štít, protože obě strany měly stejné, důležité vědecké vymoženosti. Proto klan luku mohl tento druhý den přežít. Třetí den žádné rozhodnutí nepadlo a klan luku ztratil šanci na vítězství. Čtvrtý den nastala poslední šance na vítězství pro klan hada. Ten dělal všechno možné, ale nemohl prolomit štít protivníka. Po několika hodinách, se v odpoledních hodinách klan hada rozhodl zkusit něco jiného, aby ukázal svou sílu protivníkovi. Střelba přestala a použili schopnosti hada, aby se sami pohřbili. Postavili tunel pod opevnění klanu luku.

Lidé z klanu luku byli ohromeni, když bombardování ustalo před západem slunce. Divili se, že se možná klan hada vzdal. Náhle však vyvstal problém, když šéf klanu hada vyšel z tunelu a řekl: „Jsme tady a vy jste prohráli. Mohli bychom vás teď zabít, ale my to neuděláme, od nynějška musí vaše božstvo Sáaviki nést hada v ústech, v době obřadu každé čtyři roky.“ To byl konec boje.

V našem areálu jsou kresby muže, který nese hada v ústech a na dalších místech jsou sochy, které ukazují totéž, například v Tikalu. Abychom to měli na paměti, Bůh klanu luku během obřadu Powámuya tady v Oraibi, nese hada v ústech. Tímto způsobem Hopi vzpomínají, co se dávno stalo na Yucatánu.

Diaspora

Po této velmi bouřlivé době v Palátquapi a Yucatánu jsme se zcela rozdělili. Palátquapi dokonce ani nebylo zničeno válkou. Lidé ale opustili Palátquapi, když ztratilo svou moc, a tak bylo nakonec zničeno při zemětřesení. Mnoho kmenů začalo opět migrovat, byly od sebe vzájemně izolovány. Kačínové nám pomohli jen tak, že nám ukazovali cestu. Nemohli jsme používat kosmické lodě. Museli jsme opravdu bojovat, abychom si zasloužili mít tuto novou zemi.

Stará kresba vyrytá na skále poblíž Oraibi. Tato rytina vznikla před vynálezem letadel!

Migrace probíhala do čtyř světových stran. Lidé, co přišli z jihu, se nyní v této části kontinentu pohybovali směrem na sever, na východ nebo na západ. Naši lidé se stěhovali po celé Severní Americe. Ruiny a hrobky na celém kontinentu svědčí o našem pohybu. Jsme jediní lidé, kteří i během stěhování, stavěli naše domy z kamene. Stvořitel to takhle chtěl. Nestavěli jsme ani stany ani lehké chatrče, ale pouze opravdové domy, v nichž jsme zůstávali někdy i několik let, než jsme pokračovali dále. Takové osady nebo jejich zříceniny ukázaly skupinám, které přišly po nás, že jsme tam prošli dlouho před nimi. Někteří začali stěhování, ale nikdy je nedokončili, jiní zůstali na místě, když zjistili, že tato oblast se jim líbí.

Skála kde různé kmeny vyřezaly své symboly během stěhování (Grand Canyon)

Bylo jen několik skupin, které byly vždycky poslušné zákonu a které dodržovaly skutečné tradice. Všichni ostatní neměli stejná náboženství a také nic víc, chyběly jim znalosti, i když Táiowa všechny stvořil.

Casa Grande

Klany byly usazeny v celé Střední a Severní Americe. Těch několik málo klanů, které i nadále dodržovaly zákony, se snažilo najít duchovního vůdce. Spoléhali se na učitele, protože věděli, že oni sami nemohou tuto roli splnit. Pak se někteří duchovní vůdci opět rozhodli spojit své klany, aby pozvedli mladou generaci na vyšší úroveň znalostí, týkajících se vztahů mezi lidmi a Stvořitelem a nakonec přenesli všechny naše úžasné tradice z prvního světa, které zůstaly naživu, navzdory všem obtížným migracím a době. V té době bylo vystavěno nádherné město, které se dnes nazývá Casa Grande. Zdá se, že tam bydlely pouze čtyři významné rody. Dnes tam najdeme symboly klanů orla, hada, kukuřice a klanu přízraků. K dispozici jsou také symboly dalších klanů.

Dobře si vzpomínám na den, kdy jsem ještě chodil do školy, jak jsem seděl v blízkosti mého otce. Zeptal se mě, co jsem se naučil ve škole. Nezdálo se, že je spokojený s mou odpovědí a začal mluvit o tomto městě. Když jsem byl později schopen ho navštívit s mým otcem, zjistil jsem, že vypadá přesně tak, jak mi ho popsal. Nicméně on nikdy nebyl na tomto místě. Tak jak by ho mohl popsat s takovou přesností? Zřejmě proto, že jejich otcové s ním o tom mnohokrát hovořili. Je to právě tento způsob, jak dodržujeme naše tradice.

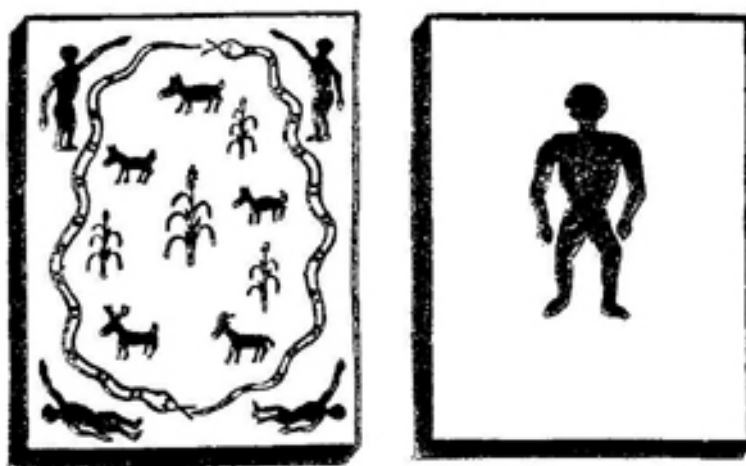
Čtyři klany se snažily přilákat další klany a nakonec se toto město stalo důležitým centrem. Jeho zánik nastal, když bylo napadeno klanem pavouka. Klany, které žily ve městě ho bránily odvážně, ale když nepřítel odklonil řeku, která přiváděla vodu do města, museli se vzdát. Neměli kapitulovat, protože mohli vykopat tunel, kterým by byli všichni spaseni. Toto město bylo poslední velká shromáždění, před závěrečným sjednocením v Oraibi.

Shungópovi je (s Oraibi) jedním z nejstarších osídlení v Americe, co bylo osídleno nepřetržitě od svého založení.

Je známo, že odtud přišlo pravé poznání. Oraibi je nejstarší osada tohoto kontinentu, která byla osídlena nepřetržitě od svého založení. Dokonce i vědci to byli nuceni přiznat. Zkoumali

dřevo, které bylo použito pro stavbu našich domů a dospěli k závěru, že obec vznikla asi kolem roku 1150. Zdá se, že to bylo tak dávno, ale pro nás to je jen několik staletí. Archeologové určili její věk analyzováním nejstaršího dřevěného kousku, jaký našli, ale ve skutečnosti jsou pod stávajícími objekty ještě tři osady a první obec byla založena před 4.000 lety. Oraibi nebyla první obec v této oblasti. Úplně první byla nazývána Shungópovi a byla na úpatí útesu, ve druhé úrovni pod současnou vesnicí, která nese stejný název. V určitém okamžiku tam vznikl spor mezi dvěma bratry, pokud jde o ženy, tedy o jednu z nich. Mladší bratr Machito se rozhodl opustit vesnici a založit vlastní vesnici. Nazval ji Oraibi, a tak je ještě nazývána i dnes. Machito patřil ke klanu medvěda a znal všechny tradice svých předků, přinesl něco, co dnes představuje nejcennější majetek Hopiů, tedy čtyři posvátné desky. Byli to jeho rodiče, které mu je dali, když se rozhodl založit svou osadu.

Druhá deska klanu medvěda (přední a zadní strana)

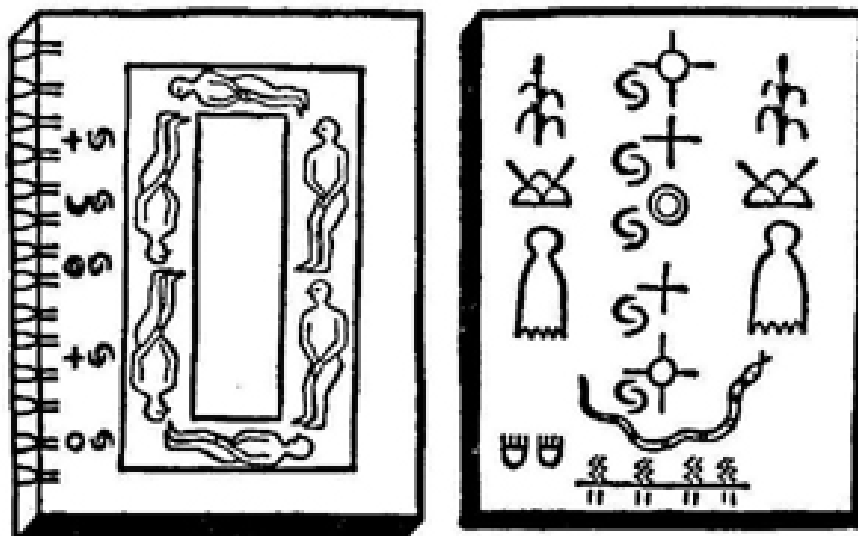
Několik set let trvalo, než všechny klany, které měly přijít, přišly. Již dávno před vznikem Oraibi byly vybrány klany, které se měly zde usadit. Ale i tyto vybrané klany nemohly přijít, kdy si přály. Jejich Kačínové jim museli říct: „Nyní je váš čas, abyste tam odešli,“ a potom teprve šli. To bylo naposledy, co lidské bytosti mohli vidět svá božstva. Od té doby byli další Kačínové určeni, zůstat s klany pouze v duchovní formě a ne jako bytosti, na to nezapomeňte. Každý klan, který by si přál přijít do Oraibi, se musel zpočátku usadit jen pár kilometrů odtud. V okolí existuje mnoho zřícenin, které jsou na těchto prozatímních místech. Po nějaké době mohly klany vyslat své zástupce, aby navštívili naše náčelníky a požádali je o povolení se zde trvale usadit. Museli vypovědět historii jejich stěhování, odkud odešli, co dělali, a jestli následovali Boží zákony. Jejich kompletní historie musela být nahlášena otcům klanu medvěda. Ale aby mohli být přijati, to nestačilo k dokončení migrace, klany jim mohly také určit, aby se zúčastnili ročních, po sobě jdoucích obřadů. Existuje roční cyklus obřadů, které je kompletní, pouze pokud jsou zastoupeny všechny obřady každého klanu. V důsledku toho klany, které se chtěly usadit v Oraibi, musel přispět k našemu cyklu vlastním obřadem.

První klany, které přišly po klanu medvěda, byl klan z přízraků (klan ohně), klan pavouka a klan hada. Všechny tyto klany dohromady nepředstavovaly velmi velký počet obyvatel, protože to byly jen vybrané klany, které žily v souladu s plánem tvůrce. Některé klany nemohly být přijaty, přestože měly stejný původ jako my, ale ještě neskončily jejich migraci. Usadili se v okolí a dnes se jim říká kmeny Pueblos. Samozřejmě slovo pueblo je španělského původu a proto jsme jim vždycky dali jejich pravé jméno, jako například Si'os, kteří jsou nyní často nazýváni Zuni, nebo Lagunas, Pawaatees a Hóotitím, mimo jiné.

Obřad indiánů z puebla Santa Clara

Ostatní klany nemohly být přijaty z jiných důvodů, zejména klan Aasa. Jeho členové žili jistý čas v kaňonu Chaco, pak chtěli přijít sem. Ukázali nám svůj obřad, ale naši náčelníci řekli: „Ne, my vás nepotřebujeme.“ Pak si vzpomněli na úrodná pole někde na jihu a šli tam. Mnohem později se stali lidem velkých Aztéků. Jak už jsem řekl, klan Aasa byl nazýván v té době Astak a Španělé to změnili na Aztec. Někteří jeho členové zůstali v okolí a to je důvod, proč vždy umístíme klan Aasa zde.

Třetí deska klanu medvěda (přední a zadní strana)

Několik století trvalo, než jsme se všichni spojili. Můj klan, klan kojotů, přišel jako poslední. Klan kojotů vždycky dorazil poslední. Bylo to již v tom případě, kdy opustili Káasskaru, také na tomto kontinentu to bylo stejné, jako zde v Oraibi. Tím nechci říci, že jsme byli pomalí, ale pouze to, že to byl náš osud. Je to jako signál, když přijde klan kojotů, je to konec, po kterém už nikdo další nebude přijat. To je také důvod, proč Kačinové nosili vzadu

liščí ocas. Když jsme po velkém cestě Sikyátki dorazili do Oraibi, opět jsme byli poslední a po nás už nikdo jiný do Oraibi nepřišel.

Jak víte, Oraibi je na suchém místě, není to snadné pochopit, proč jsme se zde s konečnou platností usadili. Dovoďte mi, abych vám řekl důvod: klan medvěda nepřišel do této oblasti z nějakého důvodu. Bylo to jeho božstvo, které na tom trvalo, protože zde je střed vesmíru. Ve skutečnosti je to v údolí, přibližně tři kilometry na jih od Oraibi. Toto místo se jmenuje Tuwánassáwi. Lidi z klanu Kačinů tam žili a stále tam můžete vidět ruiny. Neřeknu vám nic víc, nebudeme o tom mluvit s cizími lidmi.

Dnes je naše osada v troskách, protože jsme na konci období. Budeme znovu žít v pátém světě, ale to už bude na jiném místě. Možná, že naše současné Oraibi bude přestavěno na místo paměti národa, ale Oraibi nebude přestavěno v pátém světě, o kterém jsem přišel s vámi hovořit. Chtěl bych zde zopakovat důležitý bod: bude to pouze tehdy, když klan dostane povolení usadit se zde s konečnou platností, když zůstanou jen členové Hopi, kteří zůstali věrni zákonům tvůrce a nemnoho vyvolených lidí, kteří sem přišli, aby se stali Hopii.

Tak dlouho, jak jsme se stěhovali, jsme byli nazýváni lidem šídla, v našem jazyce "Móochi". Samozřejmě, že Španělů opět špatně toto slovo vyslovovali a nazývali nás Moquis. V průběhu tisíciletí jsme byli malou skupinou mezi mnoha kmeny. Byly tam vždy nějaké spory a pokušení, ale mnohé byly odstraněny.

I zde jsme měli problémy, a to ještě i dnes. Mohu jen připomenout spory mezi našimi lidmi, není to tak dávno, bylo to v době Palátquapi. Stejně jak se opakovaly spory cizích ras v Palátquapi, když lidé opustili Oraibi a založili Hotevillu, pak Bakávi a odešli do Moenkopi a Kyákostsmovi. Vidíte, jak se historie opakuje?

Mimo jiné události, to byl příchod Španělů, který samozřejmě hodně změnil. Ale dříve, než budu o tom mluvit, chci ti nejdříve vyprávět příběh o Húck'ovi.

Húck'ovi

Slyšel jsem tuto historii velmi často, protože to byl můj největší zážitek z dětství. Húck'ovi leží na dalším horském hřebenu, na druhé straně nížiny, přímo naproti Oraibi. Udržujeme tuto památku při životě, protože nám ukazuje, co se stane v celém světě. Budeme vědět, až přijde čas, že se to stane opět takhle.

Vesnice byla vytvořena kmenem obličejce. Je to jeden z těch tří kmenů, které mají vztah k teplu a energii. Je to teplo, které ničí a teplo, které čistí. To je důvod, proč jsou tyto klany tak důležité. Podle pravidel síly, je klan ohně na prvním místě, pak je klan Slunce a za ním klan obličejce. Jejich bohem je Macháqua, je to žába s rohy. Znak žáby s rohy najdeme mnohokrát na kresbách na spodní části skal. Pokud jde o klan ohně, víme, co udělali s prvním světem, který zničili. Klan obličejce přijal své jméno v průběhu migrace. Byl to poslední ze tří klanů, které přišly od Pacifiku. Další dva klany tam byly i předtím, a to je důvod, proč si klan obličejce musel pospíšet, aby dospěl sem, do této oblasti. Lidé tohoto klanu mohli odpočívat jen jednu noc na pláži a pak byli pak donuceni k návratu. A když se opozdili a museli jít rychle, měli menší čas na rozhodování a menší sílu, než jiné dva.

Přišel čas, kdy lidé nesměli poslouchat nikoho, kromě náčelníka jejich osady, ale postrádali k němu respekt a neposlouchali ho. Podle starého zvyku, to lze vyřešit pouze odchodem lidí a zničením osady. To je to, co nastalo předtím, než skončil třetí svět, pak Táotoóma, Palátquapi, Casa Large a stále se to opakuje. A opakuje se to dnes na celém světě, kde všechny spory a rozpory jsou jen nedostatkem respektu. To je důvod, proč Hopiové vědí, že konec čtvrtého světa se blíží. Jsme už blízko.

Každopádně bylo rozhodnuto zničit vesnici ohněm a explozí po posledním obřadu. Někteří tomu nevěřili a zůstali ve vesnici, aby viděli, co se bude dít. Jiní odešli již před obřadem.

Třicet mužů a třicet žen se zúčastnilo obřadu. Každá žena nesla pletenou desku s prohlubní ve středu, naplněnou kukuřičným škrobem. Kolem ní byly dva kroužky, jeden z červeného hematitu, druhý ze žlutého hematitu. Možná, že žlutá hmota souvisí s uranem, který byl objeven ve východní části území, kde žijeme. Okolo jamky se zažehl plamen a víme, že když plamen spadne do jamky, následuje výbuch, ale to uvidíme později.

Skupina žen a mužů dorazila ke skalám na západní straně obce. Ženy uložily své desky dovnitř kruhu na návsi. Jedna z desek byla dána náčelníkovi. Vzal ji a šel do domu, aby ji požehnal. Pak se připojil k mužům a ženám, které opustily vesnici dříve, mužům a ženám, kteří se zúčastnili obřadu a odešel s nimi.

Jak jsem vám řekl, tak někteří muži a ženy nevěřili varování a zůstali v obci. Když plameny vnikly do otvorů, nastal velký výbuch, intenzivní žár a celá vesnice i s lidmi, kteří tam zůstali, shořela. Dokonce i někteří z těch, kteří opustili vesnici dříve, utrpěli od tepla a museli být odneseni.

Ti, kdo přežili, nemohli jít do Oraibi, protože jejich čas ještě nepřišel. Jak jsem vám už řekl, kdo mohl přijít do Oraibi, byli jen ti, kterým Kačínové stanovili vhodný okamžik. Takže klan obličejů pokračoval ve své migraci. Později byl tento klan posledním, kdo byl přijat mezi klany ohně. Událost v Húck'ovi se stala před více než 3000 lety. Stále máme písničku o této události. Neříká ale, proč byla Húck'ovi zničena, ale pouze to, co nastalo po explozi. Tato píseň je zpívána v době obřadu Húck'ovi a je ve skutečnosti varováním pro celý svět. V této oblasti byla zničena pouze jedna vesnice a lidé, kteří ji opustili, byli časem zapomenuti. Ale v písni chodili lidé od vesnice k vesnici a nemohli najít útočiště. Nikde nemohli najít útočiště, protože všude hořelo.

Neexistuje žádný způsob, jak zastavit oheň, který zničí náš čtvrtý svět. Nebude atomová válka, ale válka s elektrickými zbraněmi, které jsou ve vývoji a které budou brzy objeveny. Já nevím, jak přesně tato zbraň funguje, ale bude to na principu posílání nějakých rádiových vln z vysílače, které všechno zasáhnou. *(Což takhle vysílače mobilních operátorů – pozn. překl.)*

Příchod Španělů do Oraibi

Když nás Kačínové opouštěli, řekli nám, že nesmíme zapomenout, že jednoho dne přijdou lidé z jiné země, kteří nás navštíví, aby s námi mluvili o jiné víře. Dali stařešinům mého klanu medvěda hůl dlouhou asi dva metry, na které jsme měli označovat každý rok, který prošel. Hůl byla černé barvy a každý rok v době Soyál jsme udělali bílou barvou značku na hůl. Lidé jiné země měli přijít, až bude hůl pokryta značkami od shora dolů. Kačínové nás požádali, abychom přijali tyto lidi na místě zvaném Kowáwayma, které je na Rio Grande, přibližně padesát kilometrů na sever od Albuquerque. Tam jsou nyní ruiny, s krásnou a velkou malbou uvnitř, kterou jsem zčásti zkopíroval pro "knihy Hopi". Je to stejné místo, kde se Navajové zastavili na zpáteční cestě poté, co byli propuštěni z vězení. Zničili své šípy, jejich trosky uložili a přísahali, že už nikdy nezpůsobí znovu Hopiům problémy.

V případě, že by cizinci nepřišli, měli jsme přidat pět let na novou hůl a místo setkání mělo být v tomto případě Sikiá'ova, což znamená "žlutý kámen". Toto místo se nachází v blízkosti staré silnice, směrem k Oraibi. Pokud by tam po této době ještě nebyli, měli jsme se s nimi setkat o pět let později, na vyšším místě cesty, které se nazývá Chiwáchukha, což znamená "tvrzená hlína". Po dalších pěti letech jsme se s nimi měli setkat na místě zvaném Nahúyangowasha, což znamená "překročená pole". Po dalších pěti letech muselo být konečně místo setkání na okraji útesu, na východě od Oraibi. Název tohoto místa je Táotoóma.

Když byla poprvé hůl zaplněna, lidé stále ještě nepřicházeli. Pět let uplynulo a stále nic. Tímto způsobem ještě dalších pět let po pěti letech prošlo. Dle naší tradice to byl Pahána (bratr), který měl vést tyto lidi na náš kontinent. Pahu znamená "voda", ale nebudeme to celé

vylovovat, máme dohodu říkat jen "Pa". Slabika "ha" znamená "cesta na vodě", tedy lodí. Pahana je tedy "muž, který brázdí vodu lodí", což ukazuje, že několik tisíciletí před akcí již bylo známo, že lidé přijdou na lodí, a ne na létajících štítech.

Naši lidé začali mít obavy, že nikdo nedorazí. Velké zpoždění znamenalo, že už neočekávali nějaké lidi, kteří by přišli. Ti nakonec přišli se zpožděním dvacet let, připravili jsme se na setkání s nimi v Táotoóma, jak to bylo požadováno. Jistě si uvědomíte, že Táotoóma byla také část kontinentu, který povstal z vody a místo, „které se dotklo ramenem Slunce“. Cizinci dorazili na místo, které neslo tento název. Kdysi dávno to jméno znamenalo "nový začátek", a tentokrát to byl také nový začátek.

Jak už jsem říkal, tak toto zpoždění trvalo dvacet let, naši lidé měli starosti a když konečně přišli Španělé, všichni byli připraveni je přijmout. Naši staří lidé a náboženští vůdci je šli přivítat. Cizinci měli brnění a všechny své zbraně, ale my jsme se jich nebáli. Stále jsme si mysleli, že to jsou bratři, civilizovaní lidé. Pak začala tragédie. Náčelník Oraibi sevřel ruce pro "nackwách", na znamení opravdového bratrství. Kdyby člověk naproti pochopil toto gesto, všechno by bylo dobré. Ale když mu náčelník stiskl ruku, Španěl si myslel, že chce nějaký dar a dal mu bezcenný objekt.

Byla to těžká rána pro Hopie vidět, že cizinci neznají znamení bratrství! Naši lidé vzali na vědomí, že od této chvíle na Hopi padne neštěstí. To se stalo a my s tím žili.

6. LEGENDY

Yucca-Boy

Po nějakou dobu některé naše klany stále žili v Palátupka, v červeném kaňonu, který se dnes nazývá Chelly Canyon. Důležité klany, které se tam usadily před příchodem, žily v našich Hopi vesnicích, byly to klan slunce, klan kukuřice a klan mraků. Kromě nich tam byl klan ohně a klan rákosu. Malý klan Yucca byl málo známý, jen s několika členy. Vždy se stěhoval a usadil s ostatními klany, a v té době se usadili v malém bočním kaňonu.

Osada Walpi se nachází na první plošině Mesa

V jedné z rodin se narodila dívka, která zatímco vyrůstala, se stal velmi hezkou mladou ženou, odvážnou a vstřícnou a každý ji měl rád. Jednoho dne velmi daleko na západě (přesné místo není známo), vybuchla sopka. Černé mraky se táhly nad zemí, a po dobu tří let tam nepršelo. Kukuřice, fazole, tykve a ostatní zelenina uschly. Nic dalšího nerostlo a lidé museli

jít do pouště, hledat něco k jídlu. Každý moc trpěl. Rodiče dívky byli příliš staří, aby někam šli. Byla to tedy dívka, která šla hledat potravu pro všechny tři.

Před odchodem naplnila džbán vodou, která nadále vytékala v malém množství pod skálou. Když nenašla potravu, nevrátila se a spala venku, aby pokračovala ve svém průzkumu následující den. Třetí rok byl hladomor tak velký, že dívka byla nucena jít dál a dál. Jednoho dne se rozhodla jít ještě dál, kde nebyla nikdy předtím. Pohybovala se směrem na sever k pahorku a během tří dnů posbírala co našla, když dorazila na krásné místo plné obilovin a sušených listů, které byly ještě jedlé. Na konci odpoledne něco snědla, a pak se rozhodla strávit zde noc a spát blízko k útesu. Když se uložila, uslyšela nějaký zvuk, ale neviděla žádné zvíře, tak usnula v jemném písku. Druhý den ráno uvažovala, že když našla potravu, tak se může vrátit a vtom uslyšela stejný hluk, jako den předtím. Šla směrem do kopce a nějaký cizinec přišel k ní. Byl to krásný mladý muž v nádherných šatech.

Samozřejmě, po dlouhou dobu znali její lidé Kačiny, ale od příchodu černých mraků se zdálo, že někam zmizeli. Když se k ní blížil, tak pochopila, co slyšela den předtím. Jeho hrud' a tělo byly pokryty mušlemi, které cinkaly, když šel. Ale teď bylo ráno a ona se ho naprosto nebála. On jí řekl: „Vidím, že shromažďuješ dostatek potravin na jídlo pro vaši rodinu.“ Jeho hlas byl měkký a příjemný a zdálo se, že ví o našem hladu. Ona odpověděla: „Ano, je to poprvé, co jsem zašla tak daleko, abych našla více potravy.“

„Ano, rozumím ti, pozoroval jsem tě po celou tu dobu a vím, co se stalo.“

Zeptala se, odkud přišel, a on odpověděl: „My jsme stvořili lidi, ale nechceme žít na této zemi. Přišli jsme z velmi vzdálené planety, ale pouze dohlížíme na Zemi. Dostanete se přes tyto těžké časy, které patří ke změnám, které v současné době zasáhnou celou zemi.“ Mladá dívka byla tak ohromená, že mu nedala žádné další otázky. Pokračoval: „Bude se ti to zdát divné, ale tam, odkud pocházím, je všechno krásné a zelené.“ Oba šli dolů a ona mluvila o svých lidech a on zase o jeho. Byl to úžasný rozhovor a zeptal se jí po chvíli: „Ty se dnes chceš vrátit? Nebojíš se o rodiče?“

„Ne, je tak zajímavé poznat někoho, jako jste vy, někoho, kdo je tak dobře živený.“

On odpověděl: „Já vím, že vás to ohromí, ale my nejíme jídlo, žijeme z ducha, který je v potravinách, to je jako rosa na sněženkách a existuje nás mnoho takových ve vesmíru.“

Pak se mladík zeptal, jestli má hlad. Chtěla si uvařit něco, co našla, ale mladý muž jí nabídl něco, co přinesl pro ni. Byla to sladká kukuřice, po dlouhý čas, nic takového nejedla. Zůstali spolu až do noci, rozhodli se strávit noc na stejném místě a odejít společně následující den. Doprovázel ji na její cestě a když přišla ke svým rodičům, dala jim všechno, co našla i kukuřici, kterou jí dal mladý muž. Řekla rodičům, co se s ní stalo, ale rozhodli se o tom s nikým nemluvit.

Po nějaké době se dívka vrátila směrem ke kopci, hledat potravu. Mladý muž byl tam a čekal na ni. Přišla zima a oba věděli, že bude ještě těžší najít jídlo. Vrátila se po třetí a naposledy a mladý muž jí dal džbán, naplněný semeny. Vysvětlil jí, že musí uchovat tato semena uvnitř domu a že by je měla ponechat v úplné tmě. Musela dát semena, která přinesla ze džbánu do koše a opustit místnost. Po jejím návratu se semena měla rozmnožit.

Udělal to jak řekl a pokaždé, když se vrátila do místnosti, čekalo ji překvapení. Jednou tam byly fazole, jindy tykve a někdy kukuřice. Pokaždé byl koš plný. Tento džbán, který nazvala "královský džbán", živil rodinu po celé zimní období. Neřekla však druhým to, co se jí stalo, občas odešla, aby vyvolala dojem, že jde hledat jídlo.

Během jara si mladá dívka uvědomila, že je těhotná. Byla překvapena a mluvila o tom s matkou, které se jednalo jen o to, co si lidé budou myslet. Cizinec byl jediný muž, kterého znala a se kterým mluvila, ale nikdy s ním neměla pohlavní styk. Matka byla také znepokojena a trochu se styděla. Dívka se rozhodla: „Budeme říkat, že jsem se setkala s cizincem, a že jsem s ním měla styk.“ Jednoho rána se dítě narodilo. Byl to kluk. Celá rodina byla šťastná a přivítala ho. Po dvaceti dnech, byl čas, aby si umyl vlasy. Je to důležitá událost

v životě Hopi. Rodina se obávala, protože tento obřad se musí konat s rodiči. Ale kdo byl otec a kde nyní je?

Pak se stalo něco divného. Když se matka mladé dívky rozhodla umýt sama vlasy dítěte, v kaňonu se objevila mlha. Byla to odpověď. Jak začala, přicházeli lidé na obřad mytí vlasů dítěte. Mlha byla nejhustší v místě, kde rodina žila, pak se z mlhy stal déšť. Protože tam nebyl otec, aby dal dítěti jméno, dala mu matka jméno "Silíomoho", protože byla z klanu Yucca a Yucca je rostlina, která tam rostla mnohem vyšší, než zde.

Déšť se vrátil, a to byl konec hladomoru. Dítě bylo nádherné a vyrůstalo jako skvělé dítě. Když se stal z něho krásný mladík, požádal o povolení lovit na vlastní pěst. Šel směrem na sever ke kopci, ale teprve třetí den se mu podařilo zabít zvíře. Připravil dobré jídlo a dal zbytek masa sušit. Následující den, když se probudil, tak mladý cizinec seděl vedle masa. Říkal mu: „Ty jsi konečně šel na lov.“ Jeho hlas byl přátelský a Silíomoho mu odpověděl: „Ano, je to poprvé, co jsem šel lovit na vlastní pěst.“

„Ano, já vím, znám tě dobře,“ odpověděl cizinec. Silíomoho byl překvapen: „Vy mě znáte?“ „Ano, ale ještě nepřišel čas, abych ti řekl, kdo jsem.“ Večer bylo maso téměř suché a cizinec ho pomohl Silíomohovi nést a požádal ho, aby ho následoval. Vylézali do prudkého svahu kopce. Byla už skoro tma, když dorazili na vrchol. Tam byl dům, přesně jako naše kivas, ale větší.

Cizinec mu řekl, aby vstoupil. Slyšel hlasy a při výstupu po žebříku, uviděl skupinu žen a dívek Kačínů, sedících podél zdi. Většina žen byla Hahá-i, které jsou nejhezčí z kačinských žen. Přivítali ho a posadili vedle mužů ve středu místnosti. Bylo podávané dobré jídlo a cizinec mu řekl: „Vzhledem k tomu, jsi přišel do našeho domu, chci ti říci, že jsme jedni z mnohých na Zemi a já jsem tvůj otec.“ Silíomoho takřka oněměl. Jeho otec byl jedním z lidí - tvůrců, to je důvod, proč jeho matka a prarodiče mu nic neřekli. Jeho otec mu řekl: „Náš čas ještě nepřišel, abych ti řekl přesně, kdo jsem a co dělám.“

Obřad indiánů Hopi, oblečených jako Kačínové, na vrcholu hory Kiva (v roce 1920)

„Ty jsi člověk a ještě nejsi jedním z nás, ale jednoho dne budeš. Ale teď musíš projít třemi testy. Uvidíme, zda je přežiješ.“ Během následujících tří nocí musel chlapec pečlivě vybírat místa, kde strávit noc, když byl napaden divokými zvířaty a hroznou bouří. Ale měl vybráno pokaždé dobré místo, takže se mu podařilo přežít a absolvoval testy úspěšně. Ráno po třetí noci se objevil jeho otec a řekl mu: „Celou dobu jsem doufal, že přežiješ. Dal jsem ti vyzkoušet všechny tvé síly, a teď vím, že jsi silný. Musíš být silný, protože budoucnost

přinese pro vaše lidi mnoho obtíží.“ Vrátili se do kiva společně, kde byl Silíomoho přijat s velkým nadšením a laskavostí. Podávalo se dobré jídlo a mnoho Kačinů pro něj zpívalo a tančilo. Po dobré noci přišel otec: „Už jsem dnes ráno dokončil svou práci. Požehnal jsem zemi rosou a nyní můžeme odejít, protože tvé matce a tvým prarodičům se musí stýskat.“

Pak vzal batoh se sušeným masem, který chlapec připravil a šli do jeho osady. V blízkosti obce se zastavili a otec mu řekl: „Nyní musíš pokračovat sám. Já ti pomůžu nést tvé zavazadlo, ale budu neviditelný.“ Otec se stal neviditelným. Chlapec byl plný radosti. Matka okamžitě rozdělila maso svým sousedům. Pak jí Silíomoho řekl, co se mu stalo a všechno, co mu jeho otec řekl o obtížné budoucnosti našich lidí, a že Silíomoho by se mohl stát náčelníkem na velice vzdálené planetě. Jméno jeho otce bylo Hólolo.

Poté pokaždé, když byla mlha v kaňonu, řekla lidem: „to je Hólolo, otec Silíomoho.“ A dokonce ještě dnes, nazýváme kaňon Chelly kaňonem mlhy. Silíomoho se stal důležitým členem a pozdějším náčelníkem svého lidu. Jeho schopnosti byly velkou pomocí. Dokázal odhadnout, kdy bude pršet nebo kolik sněhu napadne, kdy mají zasít a kdy sklízet. Tyto schopnosti byly darem jeho otce.

7. ENERGIE

Na Káaskaře veškerá síla a energie, kterou jsme potřebovali přicházela ze Slunce. Mohli jsme z ní všude profitovat a elektrické vedení nebylo nutné. Ale já nevím, jak to fungovalo. Měli jsme takové zařízení, měli jsme jich mnoho mnoho, s krystalem uvnitř, ne větším, než palec. V těchto dnech lidé neměli těžkou práci s kameny a jejich váhou. Jediné, co museli udělat, bylo nasměrovat přístroj ke Slunci a mohli rozdělit kámen solární energií.

Všechny zvuky byly zaznamenány v krystalech. Všechny záznamy třetího světa jsou v jeskyni v Jižní Americe. Moje babička mi to jednoho dne řekla, ale nikdo neví, kde to je. V případě, že by jeskyně byla jednoho dne objevena, měl bych být schopen rozpoznat vše uvnitř.

Když jsme přišli na tento kontinent, tak jsme samozřejmě vzali kromě těchto přístrojů, také všechny naše znalosti. V Jižní Americe byli lidé schopni zvednout obrovské bloky skály bez dotyku rukou. Dnes jste překvapeni a nechápete, jak mohli lidé postavit tak velká města, ale v té době to bylo snadné.

Největší účinnost lidské síly spočívá v konečcích prstů. Mohou vydávat a absorbovat velké množství energie. Myslete na léčitele, kteří vkládají své prsty na vaše tělo a cítí všechny vibrace. Cítí také vibrace, které by tam neměly být, a tak lokalizují nemoc. V určitém okamžiku byla také používána rtuť, ale nevím přesně proč. V souladu s naší tradicí existují dva druhy rtuti: kapalina a pevná látka. Musí existovat vztah mezi teplem a rovnováhou, ale já nevím, jestli to z vědeckého hlediska něco znamená. Lidé klanu "dva parohy" to používali ve spojení s lidmi klanu luku.

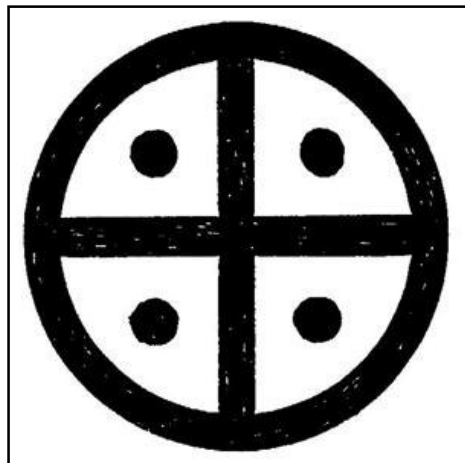
Naši lidé měli vysokou technickou úroveň, ale nikdy nepoužili energii, aby ničili životy. Všechny naše znalosti byly postupně ztraceny a lidé museli pracovat stále obtížněji. Dnes všechny tyto dobré věci jsou utajovány a s úžasem vidíte, co bylo možné v minulosti. Pro srovnání by se dalo říci, že dnes žijete v temném období.

8. Symboly

Když jsme se usadili v Jižní Americe, začali jsme dokumentovat naši přítomnost. Vyjádřili jsme své historické a duchovní poznání, prostřednictvím symbolů. Děláme to ještě dnes, protože jsme zdědili tyto symboly od našich otců a známe smysl čísel a linií. Víme, co znamenají a co se dá vyjádřit prostřednictvím těchto symbolů.

Zanechali jsme naše symboly všude tam, kde jsme bydleli, nebo se stěhovali. Dají se najít důkazy o našich znalostech v celé Jižní Americe, až po severoamerický kontinent: kresby, keramika, stavby. Lidé říkají, že jsme neměli písmo. Ale právě symboly jsou naším písmem, a to jsou zprávy, které jsou přítomny všude, na dvou kontinentech, které až dosud byly zničeny.

Napsali jsme naše symboly na skály, protože není snadné je časem zničit. Zdobili jsme naši

keramiku symboly a stále jich dnes mnoho používáme. Pokaždé, když jsme opustili provizorní sídliště během našich migrací, naše děti rozbily všechnu keramiku v obci a zanechaly ji jako dědictví. Keramika nemůže být zničena. Může se rozbít, ale kousky vždy zůstanou. Další osoby a budoucí generace přijdou, najdou je a budou vědět, že jsme tam byli před nimi.

A jsou tam stavby a ruiny. Pokud někdo věnuje pozornost některým charakteristickým znakům, lidé je nemohou najít v Jižní Americe všude, jen tady. Například tam jsou kruhové a čtvercové věže. Kulatá věž je symbol ženy, věž na náměstí je symbolem mužského pohlaví. Tvar T nebo klíčové dírky je velmi důležitý. Máme ho od prvního světa. Tento tvar je symbolem pro

plán tvůrce. To je důvod, proč základy našich kivas mají tento tvar T.

A jak mluvíme o kivas, chceme přidat nějaké další symbolické významy, nalezené v těchto stavbách. Spodní patro představuje první svět, horní patro druhý svět a celá stavba odzadu dopředu představuje třetí svět. Zvýšená plošina na ploché střeše představuje náš současný - čtvrtý svět. Nyní chápete, proč jsou kivas pro nás tak důležité.

A samozřejmě jsou zde velké budovy z minulosti. Odkaz na několik světů si nenechte ujít. Kolik symbolismu a znalostí je přes ně vyjádřeno! Odkaz na různé světy je všude, v počtu pater pyramid, počtu dveří na střeších budov, tří světů minulosti, čtvrtý neboli současný svět, pátý světa a sedm světů, kterými lidstvo musí procházet. Dokonce je uváděno i devět světů, včetně dvou světů, které patří tvůrci. A co sochy a postavené budovy. Mohli bychom napsat další knihu o významu objevů trosk v mexické a jihoamerické džungli. Už jsem mluvil o formě v T v Teotihuacanu, o významu stupňů, proč jsou otvory v budově Pyramidy slunce a o významu hadů na obou stranách. Všechny tyto věci mají význam, historie je zapsána všude. Jsme lidé duchovně orientovaní a historici a archeologové si musí uvědomit, že nás nejprve budou muset pochopit, než budou moci vysvětlovat ruiny.

Dnes neseme tyto symbolické obrazce s námi, nebo spíše v nás. Ne v materiální formě, ale jemnějším způsobem. Například během obřadu, kdy Kačínové tančí na návsi, tak tvoří své skupiny pouze na třech místech tří světů, které jsme přežili. Nemohou tvořit čtvrtou skupinu, protože čtvrtý svět není ještě dokončen. Musím se také zmínit o písních, které zpíváme během obřadů. Taková píseň se skládá z pěti slok, což znamená, že půjdeme do pátého světa. Jak můžete vidět, Hopiové přesně vědí, kde se nacházejí v plánu světů - mezi třetím, který byl zničen a pátým, dalším světem, kam se musíme dostat. Víme, že jsme ve čtvrtém světě, nacházejícím se ve středu sedmi světů, které tvoří kříž. Nepotřebujeme to říkat, protože vše je vyjádřeno symbolicky v našich obřadech. Proč dávat na vědomí něco, co je zobrazeno ve formě, která je tak hluboce zakotvena v nás a vyjádřena tak jasně v našich obřadech?

Všechna symbolika používaná Hopi nám ukazuje pravdu, kterou známe odedávna. Ale jen my Hopiové jsme poznali a pochopili tuto symboliku, žádný jiný kmen nám není tak blízký, i když mnoho z nich nyní užívá symboly Hopi. Vidí je jen povrchně a nemají o nich znalosti. Pokud vidíte naše symboly někde v Jižní Americe, ve Střední Americe nebo na tomto

kontinentu, vězte, že my víme ještě dnes, co znamenají. A vězte, že víme všechno o naší minulosti, to co nám naši otcové předali a co se snažíme udržet stále naživu.

A nezapomeňte, že znalosti Hopiů jsou ještě širší: víme, že naše hlasy jsou i bez zvuku zaznamenány v atmosféře, a že jsou nezničitelné! Skály a ruiny mohou jeden den zmizet, ale to, co říkáme a co se děje v našich srdcích nebude na vyšší úrovni nikdy zničeno.

Slovo na konec

Každý z nás se narodil s předurčením a musí splnit v tomto světě svůj úkol. Dlouho předtím, než jste byli počati, bylo rozhodnuto, kam budete patřit svým osudem a předávat všechny tyto věci. To je důvod, proč jsem přišel, abych s tebou mluvil. Na začátku záznamu, jsem ti řekl, že historie mých lidí představuje pro vás varovné sdělení. Doufám, že jsi nyní pochopil toto varování. Všiml sis, jak se historie opakuje znovu a znovu? A viděl jsi, že Stvořitel trestá lidstvo, když přestoupí zákony a odchyluje se nebo opustí správnou cestu.

Mluvil jsem s tebou hodně o naší historii, historii vyvolených lidí. Víím, že to neodpovídá tomu, čemu jste věřili až do současnosti. Přirozeně, že vědci budou chtít, aby nás opravili, jako vždy. Oni nám nerozumí, a proto nemůžou pochopit naši historii a naše názory. Ale my Hopiové rozeznáváme v dnešních událostech stejné věci, jaké se staly ke konci třetího světa. Vidíme, co se děje ve světě: korupce a zabíjení a víme, že jste na cestě zkázy. Člověk se může vyhnout tomuto strašlivému konci, když se vrátíte na cestu tvůrce, ale nevěřím, že se to stane. Další velká katastrofa není tak daleko odtud, jenom několik let. To se vám může zdát ve vašem světě divné, ale my to víme. My Hopiové to víme...

Obřad indiánů v Pueblu San Juan, bratrů indiánů Hopi. Pueblos nebyly integrovány s Hopi, protože nikdy nedokončili svoji migraci.